

ВОНА ДОВІРИЛА ТОБІ СВОГО СИНА.
ЩО, ЯК ВОНА НЕ ПОВЕРНЕТЬСЯ?

ДАРСІ БЕЛЛ

ПРОСТА ПОСЛУГА

Дарсі Белл
Проста послуга

Обережно! Ненормативна лексика!

Частина перша

Моя мама завжди казала: таємниці є у всіх. Саме тому ніколи не можна стверджувати, що знаєш когось добре. Саме тому нікому не можна довіряти. Саме тому не можна бути певним, що знаєш себе. Часом у нас є таємниці від себе самих.

У дитинстві мені подобалися ці слова, хоч я, мабуть, зовсім їх не розуміла. Або розуміла лише частково. У дітей є таємниці. Уявні друзі, речі, за які дорослі лаятимуть їх, якщо дізнаються.

Пізніше я зрозуміла, що мама судила з власного досвіду. І я не певна, чи вона просто готувала мене до життя, чи налаштовувала на потайливість та недовіру. Чи відчувала вона, що в майбутньому в мене будуть щонайганебніші, щонайтемніші таємниці? Таємниці, які мені зазвичай вдається від себе приховати.

1

Блог Стефані

Пост у блозі: Терміново!

Привіт, мамусі!

Цей пост не буде схожий на всі попередні. Але він не буде й важливіший за решту записів, оскільки все, що відбувається з нашими дітьми: їхні радощі й розчарування, перші кроки та перші слова – це найважливіші речі в житті.

Я б сказала, що цей пост просто БІЛЬШ ТЕРМІНОВИЙ. Набагато більше.

Моя найкраща подруга зникла. Її немає вже два дні. Її звуть Емілі Нельсон. Як ви знаєте, я ніколи не називаю імен своїх друзів у блозі. Але цього разу, з причин, які ви скоро самі зрозумієте, я (тимчасово) призупиняю на своїй сторінці політику жорсткої анонімності.

Мій син Майлз та Нікі, син Емілі, – найкращі друзі. Їм по п'ять років. Вони народилися у квітні, тож обидва пішли до школи на кілька місяців пізніше і трішки старші за решту дітей у своєму класі. Я б сказала, що вони доросліші. Майлз і Нікі – діти, про яких можна лише мріяти. Ввічливі, чесні, добрі маленькі люди – ці якості (нехай пробачать мені чоловіки, якщо вони мене читають) не так часто зустрічаються в хлопців.

Вони познайомилися в школі. Ми з Емілі забирали їх після уроків. Нечасто так буває, щоб діти подруг ставали друзями або щоб мами друзів ставали подругами. Але цього разу пазли склалися. Нам з Емілі пощастило. За всіма пунктами, окрім одного: ми були не надто молодими мамами. Народили, коли нам було вже за тридцять, і наш мамський час невпинно минав.

Інколи Майлз і Нікі ставлять п'єси, в яких самі ж виступають як актори. Я дозволяю їм знімати спектаклі на свій телефон, хоча зазвичай дуже уважно ставлюся до того, скільки часу діти проводять із електронними девайсами, які суттєво ускладнюють життя сучасним батькам. Одного разу вони поставили чудову детективну історію. «Пригоди Діка Юника». Нікі грав детектива, а Майлз – злочинця.

Нікі сказав: «Я – Дік Юник, найрозумніший детектив у світі».

Майлз сказав: «Я – Майлз Мендібл, найстрашніший у світі злочинець». Майлз грав, як лиходій з вікторіанської мелодрами, басовито сміючись: «Хо-хо-хо!» Вони ганяли двором, вдаючи, що стріляють одне в одного (жодної зброї!) пальцями. Це було чудово.

Я мріяла лише про одне: щоб мій покійний чоловік Девіс, тато Майлза, міг це побачити.

Інколи я думала про те, звідки у Майлза акторський хист. Певно, від батька. Одного разу я бачила, як Девіс робить презентацію своїм потенційним клієнтам, і була вражена його жвавистю й виразністю. Він цілком міг бути одним з тих подурному чарівних, привабливих патлатих молодих акторів із блискучим волоссям. Зі мною він був геть інакшим. Більш природним, я думаю. Тихим, добрим, веселим, задумливим, хоча в деяких питаннях справді принциповим – наприклад, у тому, що стосувалося меблів. Хоча воно й зрозуміло – він усе-таки був успішним дизайнером-архітектором.

Девіс був ідеальним. Лише раз він повівся якось не так. Ну, може, двічі.

Нікі сказав, що це мама наштовхнула їх на думку про Діка Юника. Емілі любить трилери та детективні історії. Читає їх, їдучи залізницею «Метро-Норт» у Мангеттен, якщо їй не потрібно готуватися до зустрічі або презентації.

До того, як народився Майлз, я теж читала книжки. Та й тепер час від часу беру щось із Вірджинії Вульф і прочитую кілька

сторінок, щоб нагадати собі про те, ким я була або ким я, сподіваюся, досі залишаюсь. Десь поміж іграми в пісочниці, готуванням шкільних перекусів, вкладанням у ліжко, коли час іще дитячий, ховається молода жінка, яка мешкала у Нью-Йорку і працювала в редакції журналу. Людина, в якої були друзі, яка у вихідні пізно снідала в кафе. Але ні в кого з її друзів не було дітей, ніхто не переїхав на околиці міста. Вони більше не спілкувалися.

Улюблена письменниця Емілі – Патрисія Гайсміт. Я розумію, чому вона любить її книжки. Вони читаються на одному подиху. Але водночас засмучують. Головний герой зазвичай убивця чи маніяк або безневинна людина, яка намагається зробити так, щоб її не вбили. Книжка її авторства, яку я читала, була про двох чуваків, які зустрілися в потягу. Вони погодилися убити когось на прохання одне одного.

Я намагалася полюбити цю книжку, але так і не дочитала її. Хоча, коли Емілі спитала про мої враження, я сказала, що в захваті.

Одного разу, коли я зайшла до них у гості, Емілі увімкнула DVD-диск із фільмом Гічкока, знятим за цим романом. Спершу я захвилювалася, що Емілі захоче обговорити розбіжності між книжкою та фільмом. Але стрічка мене захопила. Одна сцена – на каруселі, яка вийшла з-під контролю, – була надто страшною, щоб дивитися.

Ми з Емілі, витягнувши ноги, сиділи на протилежних краєчках масивної канапи в її вітальні, а на журнальному столику перед нами стояла пляшка доброго білого вина. Завваживши, що сцену з каруселлю я дивлюся крізь пальці, затуливши руками обличчя, вона усміхнулася і показала мені: «Клас». Їй сподобалося, що мені було страшно.

Я ж усе думала: а якби на тій каруселі опинився Майлз?...

Коли фільм закінчився, я запитала Емілі: «Як ти гадаєш, у житті люди теж роблять такі речі?»

Емілі розсміялася. «Люба Стефані, ти б дуже здивувалась, якби дізналася, ЩО люди роблять у житті. Такі речі коять, у яких не те що іншим – навіть собі не зізнаються».

Я хотіла відповісти, що не така насправді мила, як їй здається. На моїй совісті теж були погані вчинки. Одначе я була надто здивована, аби щось відповісти. Адже вона говорила точнісінько як моя мати.

Мами знають, як важко заснути вночі, коли в голові крутиться безліч жахів. Я весь час обіцяла Емілі прочитати ще щось із Гайсміт. Але тепер шкодую і про те, що почала читати ту єдину книжку. В ній жертвою одного з убивць стала дружина іншого вбивці.

Коли зникає твоя найкраща подруга, такі історії в голові лише заважають. Не те, щоб я думала, що її чоловік, Шон, міг завдати їй шкоди. У них були проблеми, це очевидно. Але в якому шлюбі їх немає? Я недолюблюю Шона. Але (мені здається) загалом він нормальний хлопець.

Майлз і Нікі ходять в один дитячий садок при чудовій середній школі, про яку я вже сотні разів тут писала. Я маю на увазі не ту школу в нашому містечку, яка має проблеми з фінансуванням, тому що мешканці (здебільшого літні) проголосували за скорочення шкільного бюджету, а ту, що в сусідньому місті, неподалік від місця, де межують Нью-Йорк і Коннектикут.

За правилами районування, наші діти не можуть користуватися шкільним автобусом. Ми з Емілі завозимо їх уранці машиною. Я забираю Майлза щодня. У Емілі в п'ятницю короткий день, тож по п'ятницях вона забирає Нікі, і ми всі розважаємося – їмо бургери або граємо в міні-гольф. Від її будинку до мого лише десять хвилин їхати машиною. Ми майже сусіди.

Я люблю зависати в Емілі, розтягнувшись на її канапі, розмовляючи і п'ючи вино – час від часу хтось із нас бігає

перевірити, чим зайняті хлопці. Мені подобається, як вона жестикулює, коли щось розповідає, подобається, як промені світла виграють у її гарній каблучці з сапфіром. Ми багато говоримо про материнство. Теми для розмов не закінчуються ніколи. Це так круто, коли в тебе є справжній друг, що часом я навіть забуваю, як самотньо мені було до того, як ми зустрілися.

В інші дні Нікі забирає Елісон, няня, яку Емілі винайняла на неповний день. Чоловік Емілі, Шон, працює до пізнього вечора на Волл-стрит. Емілі та Нікі вважають, що їм пощастило, якщо Шон приходить додому на вечерю. Інколи, коли Елісон хворіє, Емілі пише мені, й Нікі забираю я. Він залишається в мене із Майлзом, доки Емілі не вдається вирватися додому.

Десь раз на місяць Емілі доводиться залишитися на роботі дуже надовго. Двічі або тричі вона не ночувала в місті.

Як цього разу. Коли вона зникла.

Емілі працює у відділі зв'язків із громадськістю в офісі одного відомого фешн-дизайнера, ім'я якого я теж завбачливо не називала. Власне, вона керує відділом зв'язків з громадськістю для одного відомого дизайнера. Я так уважно ставлюся до вживання назв брендів у блозі через політику конфіденційності, а ще тому, що хизування відомими прізвищами неприйнятне для мене. З тих само причин я не погодилася на розміщення реклами.

Навіть коли Емілі затримується чи коли в неї нарада, вона пише мені повідомлення. І телефонує, коли є вільна хвилинка. Вона така мама. Не квочка, не з тих, хто оточив дитину гіперопікою, – жодне зі словечок, які суспільство вигадало для того, щоб засудити нас за те, що ми любимо своїх дітей, її не стосується.

Коли Емілі приїжджає додому з міста, вона завжди швиденько заскакує з вокзалу по Нікі. Мені доводиться нагадувати їй не перевищувати швидкість. Коли електричка затримується, вона попереджає мене повідомленням. Завжди!

Пише, на якій вона зупинці й коли орієнтовно прибуде, і не заспокоюється, доки я не відповім: «Не хвилюйся. З хлопцями все добре. Коли приїдеш, тоді приїдеш. Кермуй обережно».

Ось уже два дні, як вона не приходить і не пише. Сталося щось жахливе. Вона розчинилася. Я не маю уявлення, де вона.

Мамусі, як вам здається, чи схожа Емілі на людину, яка б залишила свою дитину, зникла на два дні без попередження і не відповідала на мої повідомлення та дзвінки? Якби все було гаразд? Невже це можливо?

Гаразд, мушу бігти. Чую, що печиво із шоколадною посипкою горить у духовці. Далі буде.

З любов'ю,

Стефані.

2

Блог Стефані

Де ми зараз живемо

Привіт, мамусі!

Досі я не згадувала у блозі назви нашого міста. Право на приватність так багато важить, особливо в наші дні. Я не хочу видатися параноїчкою, але навіть у такому невеличкому місті, як наше, можуть бути встановлені камери, які слідкують за тим, який сорт маринованих томатів ти їси. Особливо в такому місті, як наше. Люди вважають це місто заможним, тому що воно розташоване саме у такій частині Коннектикута, але насправді воно зовсім не багате. В Емілі та Шона є гроші. Мені вистачає того, що залишив мій чоловік Девіс, саме тому я можу дозволити собі вести блог, не перетворюючи це на бізнес.

Але оскільки зникнення Емілі все змінює й оскільки хтось, хто живе неподалік, міг її бачити, і оскільки я не тямлю себе від люті, – то, гадаю, тепер слід зазначити, що ми мешкаємо у Ворфілді. Ворфілд, Коннектикут. Від нього до Мангеттену дві години на «Метро-Норт».

Люди називають це «околицями», проте я виросла на околицях і мешкала в місті, тож тутешня місцевість видавалася мені сільською. Я писала тут про те, з якими зусиллями Девіс витяг мене з міста, як я кричала й відбивалась. Адже я витратила роки на те, щоб вибратися з околиць. Писала я й про те, як закохалася в «сільське» життя, як фантастично прокидатися від того, що сонце пробивається крізь вікна будинку в колоніальному стилі, який Девіс відновив, не жертвуючи жодною старовинною деталлю. І про те писала,

що люблю пити чай, спостерігаючи, як «виробник веселки» (така особлива призма, яку ставлять на вікно), що його мій брат Кріс подарував нам на весілля, розкидає скалки світла по всій кухні.

Ми з Майлзом обожнюємо це місце. Ну, принаймні донині я обожнювала.

До цього дня, коли, так хвилюючись за Емілі, я помітила, що всі довкола – інші мами у школі, ласкава Морин на пошті, дитина, яка складає продукти в пакет, – усі видаються мені такими зловісними, наче у фільмах жахів, де всі мешканці міста сповідують якийсь культ або перетворилися на зомбі. Я запитала кількох сусідів, вдавано невимушено, чи не зустрічали вони раптом Емілі, й ті похитали головами. Це через мою розбурхану уяву вони мають такий дивний вигляд? Тепер, матусі, й ви розумієте, наскільки я божеволію від цього.

О, матусі, пробачте! Я відволіклася на теревені, як завжди.

Треба було написати про це раніше!!!

На зріст Емілі десь п'ять футів сім дюймів. У неї біляве волосся із темними пасмами (ніколи не питала, чи воно фарбоване) і темні карі очі. Важить вона десь близько ста двадцяти фунтів. Та це лише здогадка. Я не питаюся друзів: «Чуєш, скільки ти важиш? Який у тебе зріст?» Хоча й знаю: деякі чоловіки вважають, що жінки тільки про це й говорять. Їй сорок один, та виглядає максимум на тридцять п'ять. Під правим оком у неї родимка. Я помітила це лише тоді, коли Емілі запитала, чи варто її видалити. Я сказала, що ні, що вроди вона не псує і що жінки при французькому королівському дворі (як я читала) малювали собі «мушки».

Емілі завжди користувалася одними парфумами, які я б могла назвати її візитівкою. Італійські черниці, за її словами, виготовляють їх із бузку та лілей. Вона замовляє їх у Флоренції. Мені подобалося це в Емілі – усі ці відомі їй вишукані деталі, про які я й гадки не мала.

Я ніколи не користувалася парфумами. Мені здавалося, що коли жінка пахне квітами або прянощами, це має насторожувати. Що вона приховує? Що вона намагається цим сказати? Але запах Емілі мені подобається. Як і те, що за ним я завжди могла визначити: вона була в кімнаті або вона десь поряд. Я відчувала його у волоссі Нікі після того, як вона його обіймала. Емілі й мені пропонувала напахтитися, але запах – це, як на мене, надто інтимно, й дуже дивним видаватиметься, якщо ми пахнутимемо наче якісь близнючки.

Вона завжди носить каблучку із сапфіром та діамантом, яку Шон подарував їй на заручини. І оскільки під час розмови вона рухає руками, я вважаю цю каблучку мерехтливою істотою із власним життям – на кшталт феї Дінь-Дінь, яка пурхає крильцями перед Пітером Пенем та загубленими хлопцями.

В Емілі є татуювання: дуже ніжний терновий вінець навколо зап'ястка. Це мене здивувало. Вона не схожа на любителів тату, особливо такого, яке можна приховати лише довгими рукавами. Спершу я подумала, що це якимось пов'язано з її роботою в індустрії моди, та, коли ми вже були знайомі достатньо довго, щоб можна було про це запитати, вона відповіла:

– А, це. Я зробила його, коли була молода й божевільна.

Я сказала:

– Усі ми такі були. Колись.

І почувалася добре від того, що сказала щось, чого ніколи не могла сказати чоловікові. Якби він запитав мене, що означало «божевільна», і я йому відповіла, – життя, яким ми його знали, одразу б закінчилося. Проте воно і так закінчилося. Правда завжди виявляє себе.

Чекайте. Телефон! Раптом це Емілі.

Далі буде.

З любов'ю,

Стефані.

3 Блог Стефані

Прості прохання

Привіт, мамусі!

Телефонувала не Емілі. То був автовідповідач, який повідомив, що я виграла подорож на Кариби.

То на чому я зупинилася? А, точно.

Минулого літа, коли ми засмагали біля громадського басейну, поки хлопці хлюпалися в дитячому жабулятнику, Емілі сказала:

– Я завжди тебе про щось прошу, Стефані. І я така вдячна тобі. Та дозволь я попрошу тебе ще про одну річ. Ти могла б забрати до себе Нікі, щоб ми із Шоном поїхали в хатинку моїх батьків на вихідні, коли у Шона буде день народження?

Емілі завжди казала «хатинка», але думаю, що дача її родини на березі озера в північному Мічигані зовсім не «хатинка».

– Я здивувалася, що Шон погодився, і хочу все владнати, доки він не передумав.

Ну звісно ж, я сказала «так». Адже знала, як їй важко виманити Шона з офісу.

– За однієї умови, – додала я.

– Що завгодно, – сказала вона. – Обирай.

– Чи не могла б ти намастити олією для засмаги оте місце на спині, до якого я не дістаю?

– Із задоволенням, – засміялася вона.

Коли я відчула, як її маленька сильна ручка втирає олію в мою шкіру, то згадала, як весело було в старших класах ходити на пляж із друзями.

У ті вихідні, коли Емілі й Шон поїхали, ми чудово провели час із Майлзом та Нікі. Басейн, парк, кіно, бургери та овочі на грилі.

Ми з Емілі дружимо вже рік відтоді, як наші діти познайомилися в підготовчому класі. Ось її фотографія, хоча тут її не дуже добре видно. Ми зробили спільне селфі: мами і діти. Я відредагувала фото так, щоб дітей не було видно. Бо маю тверді переконання щодо публікування зображень дітей в інтернеті.

Я не знаю, у що була вдягнена Емілі в той день, коли вона зникла. Я не бачила, як вона завозила Нікі до школи. Того дня вона трохи спізнилася. Шкільні автобуси зазвичай приїжджають одночасно. У вчителів тоді багато роботи – вони вітаються з учнями, спрямовують потік дітей у школу. Я не звинувачую їх у тому, що вони не помітили, що було на Емілі того дня або чи була вона звичайною Емілі, чи її щось хвилювало.

Напевне, Емілі виглядала так, як зазвичай у ті дні, коли їде в офіс: себто як адміністратор у фешн-компанії (дизайнерський одяг діставався їй із величезною знижкою), який прямує на роботу. Рано-вранці вона зателефонувала мені.

– Будь ласка, Стефані, мені потрібна твоя допомога. Знову. На роботі виникли термінові завдання, і я маю затриматися. А в Елісон навчання. Можеш забрати Нікі? Я заїду по нього ввечері, найпізніше о дев'ятій.

Пам'ятаю, я здивувалася: що саме в індустрії моди називається «терміновими завданнями»? Дірочки для ґудзиків вийшли занадто маленькими? Чи хтось пришив блискавку догори дриґом?

Я сказала:

– Звісно. Буду страшенно рада тобі допомогти.

Проста послуга. Ми, мами, постійно робимо їх одна одній. Хлопці будуть у захваті. Я пам'ятаю, що уточнила в Емілі, чи не хоче вона, щоб Нікі залишився переночувати. І впевнена, що

вона відповіла: «Ні, дякую». Наприкінці важкого дня їй захочеться його побачити, навіть якщо він спатиме.

Я забрала Нікі й Майлза зі школи. Вони стрибали від щастя. Хлопці люблять одне одного, як маленькі цуценята. Більше, ніж брати, які зазвичай б'ються.

Вони гарно гралися у кімнаті мого сина і на гойдалках – мені було видно їх із вікна. Я приготувала їм вечерю. Здорову їжу. Як ви знаєте, я вегетаріанка, але Нікі їсть самі лише бургери, тож їх я й приготувала. Годі й полічити, скільки разів я тут описувала, як намагаюся зробити те, що вони люблять їсти, водночас корисним і поживним. Хлопці обговорювали шкільні новини: однокласника відправили до директора за те, що він не слухав учителя, навіть отримавши «тайм-аут» як покарання.

Повечоріло, а Емілі все не телефонувала. Це видавалося дивним. Я написала їй, але вона не відповіла. Це було ще дивніше.

«Гаразд, – сказала я собі, – термінові завдання». Може, щось сталося на якійсь із фабрик в інших країнах, де одяг власне шиють. Де його шиють раби, як мені видається, але казати так не можна. Може, зчинився черговий скандал за участі її боса, Денніса, який уже кілька разів уляпувався в голосні історії, пов'язані зі зловживанням різними речовинами. Може, Емілі проводить профілактику падіння продажу. Може, вона на нараді й не може вийти. А може, опинилася в якомусь місці, де не ловить мобільник. Та, врешті-решт, вона могла просто загубити зарядку.

Якби ви знали Емілі, вам було б важко повірити, що вона загубила зарядку. Чи, тим паче, не могла знайти способу дізнатись, як справи в Нікі.

Ми, мами, звикли триматися на зв'язку. Ви знаєте, як воно, коли намагаєшся комусь додзвонитися, а він не відповідає. Це перетворюється на одержимість. Ти набираєш номер і пишеш, а водночас намагаєшся не писати і не дзвонити.

Щоразу мої дзвінки перемикалися на автовідповідач. Я чула «професійний» тон Емілі – жвавий, хрусткий, весь такий діловий.

«Привіт! Ви зателефонували Емілі Нельсон. Залиште, будь ласка, коротке повідомлення, і я наберу вас, щойно у мене з'явиться можливість. До зв'язку!»

«Емілі, це я, Стефані! Подзвони мені!»

Хлопцям уже час було лягати. А Емілі досі не зателефонувала. Такого не бувало ніколи. Живіт у мене звело від страху. Від жаху. Справді. Але я не хотіла, щоб діти це бачили. Особливо Нікі.

Більше не можу писати, матусі. Я надто засмучена.

З любов'ю,

Стефані.

4

Блог Стефані

Привиди з минулого

Привіт, мамусі!

Ви пам'ятаєте, як часто я писала про те, що воліла не показувати Майлзу, яка була вбита горем, коли його тато, Девіс, загинув унаслідок нещасного випадку разом із моїм братом, Крісом.

Був чудовий суботній день. Девіс втратив керування нашим вінтажним «Камаро», і вони врізалися в дерево. Увесь наш світ змінився за одну хвилину.

Я втратила двох чоловіків, які тільки й мали для мене значення в цілому світі, не рахуючи тата, який помер, коли мені було вісімнадцять. А Майлз втратив не лише батька, а й дядька, якого дуже любив.

Майлзу було лише два, але він бачив моє горе. Я мусила бути сильною заради нього, не розпадатися на скалки, коли він засинав. Тож можете вважати, що у мене була добра (якщо таке можна назвати «доброю») підготовка до того, щоб не дати хлопцям запідозрити, якою схвильованою я була через Емілі.

Вклала хлопців у ліжко і випила ще келих вина, щоб заспокоїти нерви. Уранці прокинулася з головним болем, але вдавала, що все гаразд. На мою користь зіграло те, що Нікі часто залишався в нас, тож це не видавалося дивним. У Нікі й Майлза однаковий розмір, тому Нікі міг вдягтися в одяг Майлза. Ще однією ознакою того, що Емілі збиралася забрати Нікі, було те, що вона не дала йому змінного одягу, як це завжди робить, коли він збирається залишитися на ніч.

Емілі досі не подзвонила. Мій стан наближався до панічного. Руки так тремтіли, що, коли я насипала дітям кукурудзяні пластівці, хрусткі кружальця розсипалися по всьому столу і по підлозі кухні. Здається, я не сумувала так навіть за Девісом – людиною, яка допомагала мені, з якою я завжди радилася, яка мене заспокоювала.

Я вирішила, що завезу дітей до школи, а вже потім намагатимуся розібратися в ситуації. Хоча й не уявляла, кому телефонувати. Знала, що Шон, батько Нікі й чоловік Емілі, був десь у Європі, але я не мала номера його мобільного.

Я майже чую, як мамусі думають уголос, що я порушила власні ж правила: **НІКОЛИ НЕ БЕРИ ДО СЕБЕ ЧУЖУ ДИТИНУ БЕЗ ДОДАТКОВОЇ КОНТАКТНОЇ ІНФОРМАЦІЇ**. Треба мати мобільні й стаціонарні номери обох батьків. Номер близького родича або того, хто має повноваження ухвалювати медичні рішення. Назву і телефон страхової компанії дитини.

Але ж у мене був номер – Елісон, няні. Вона відповідальна людина. Я їй довіряю, хоча ви знаєте, що я з обережністю ставлюся до того, щоб дітей виховували няні. Елісон повідомила, що Емілі сказала їй: Нікі ночуватиме у Майлза. Добрі новини! Я не запитала, чи сказала Емілі, на скільки залишиться Нікі. Боялася, що це матиме такий вигляд, ніби ми не досить тісно спілкуємося, і до того ж ви, мамусі, знаєте, які ми чутливі, коли справа стосується нашої компетентності.

Ви зараз подумаєте, що я не лише безвідповідальна, а й просто ненормальна, – проте скажу вам, що я не мала номера мобільного тата Нікі. Цьому немає виправдань. Я можу лише попросити вас не судити мене.

Завезла дітей у садок і сказала місіс Керрі, їхній чудовій учительці, що діти ночували в мене. Невідь-чому мала таке відчуття, що в Емілі будуть проблеми, якщо скажу, що вона не приїхала додому і не зателефонувала. Ніби... ніби я скаржуся на неї. Засуджую її за те, що вона погана мати.

Я сказала, що не можу додзвонитися Емілі, але впевнена, що з нею все гаразд. Мабуть, ми не зрозуміли одна одну щодо того, як довго Нікі лишатиметься в нас. Але, про всяк випадок, чи не могли б ви дати номер Шона, батька Нікі? Місіс Керрі сказала, що Емілі згадувала в розмові про те, що її чоловік зараз у відрядженні в Лондоні.

Я подобаюся вчителям Майлза. Усі вони читають мій блог. Вони цінують мої позитивні відгуки про школу, а я переказую їм щонайтепліші почуття й обійми за те, яку увагу вони приділяють нашим дітям.

Місіс Керрі дала мені номер Шона. Але я бачила (з-понад телефона), що вона дивиться на мене з певною недовірою. Я сказала собі, що поведжусь як параноїк, що вона намагається бути уважною, а не схвильованою. Намагається не судити.

Отримавши номер Шона, я трохи заспокоїлася. Треба було одразу ж йому зателефонувати. Не знаю, чому я цього не зробила.

Натомість зателефонувала в компанію Емілі.

«Денніс Найлон Інкорпорейтед». Ну от. Я це сказала. Для мене і багатьох із вас, мамусі, Денніс Найлон – той, ким для наших мам були Діор та Шанель. Недосяжний і всемогутній бог моди, яку ми не можемо собі дозволити.

Попросила юнака (майже всі, хто там працює, окрім Емілі, мало не діти), який узяв слухавку, з'єднати мене з офісом Емілі Нельсон. Її асистентка втисячне запитала мене, хто я така, власне. Гаразд, зрозуміло. Валері ніколи мене не бачила. Та невже в її житті так багато «Стефані»? А в житті Емілі?

Я сказала, що я мама найкращого друга Нікі. Валері повідомила, що їй шкода, але саме зараз Емілі ненадовго вийшла з офісу. Я відповіла, що мені теж шкода.

Нікі ночував у мене, і Емілі не прийшла по нього. З ким я могла поговорити? Я подумала, що у кожної мами має бути така

Валері. Асистентка. Ми працюємо так багато і так часто потребуємо допомоги.

У Девіса було два асистенти: Еван та Аніта. Талановиті молоді дизайнери. Часом мені здається, що в цілому світі лише у мене немає асистента. Звісно ж, я жартую. У нас є набагато більше, ніж у решти людей, але...

Було очевидно, що щось не так. Валері сказала, що вона одразу ж мені зателефонує. Але ніхто так і не зателефонував.

Я писала про те, які дурні, болісні кордони виростають часом між мамами, які працюють, та мамами, які сидять удома. Завжди мовчала про це – але насправді ледь-ледь, зовсім трішечки, заздрила кар'єрі Емілі. Розкіш, пристрасті, майже безкоштовний одяг! Номери телефонів зірок, покази мод... Усі ці неймовірні речі, якими займалася Емілі, поки я вдома готувала сендвічі з арахісовим маслом, витирала розлитий яблучний сік і вела блог. Щоправда, не слід недооцінювати того, яку радість і вдячність приносить мені те, що я можу залишатися на зв'язку з тисячами (на даний момент) мам у всьому світі. Я також знаю, як Емілі бракувало багатьох звичайних речей, якими ми з Майлзом займалися щодня.

Однаке не схоже було, щоб хтось в офісі Емілі був схвилюваний. Вона працювала там майже відтоді, як випустилася з коледжу. Денніс мав би звернутися в службу новин і благодійності, щоб її знайшли.

Розслабся, Стефані. Заспокойся. Не так довго її немає.

Дякую, матусі. Мене заспокоює думка про те, що ви це читаєте.

З любов'ю,

Стефані.

5

Блог Стефані

Це все моя провина?

Привіт, мамусі!

Яка ж я типова мама! Уже встигла переконати себе, що все це моя провина. Напевне, Емілі віддала мені Нікі на кілька днів, а не на одну ніч. Тоді чому я певна, буцімто вона сказала, що Нікі не ночуватиме в мене, що вона забере його о дев'ятій?

Багато хто з нас ділився тут враженнями про те, як важко мамам зберігати зв'язок із реальністю – знати, який сьогодні день, чого від нас очікують, що нам казали, а що – ні. Немає нічого простішого, ніж переконати маму, що вона у чомусь винна. Навіть якщо вона не винна. Особливо якщо не винна.

Зрештою я так розпсихувалася, що майже сподівалася побачити Емілі, яка стоїть під великим дубом біля входу в школу – на тому місці, де вона зазвичай чекає на сина по п'ятницях. Я так переконала себе, що вона буде там, що на частку секунди мені навіть здалося, що я її бачу.

Але то не могла бути вона. Бодай тому, що сьогодні середа. Мені знайомо, як душа втікає у п'яти, коли ти ніде не можеш знайти свою дитину і цілу вічність, поки її шукаєш, тобі здається, що серце ось-ось розірветься. Був період, коли Майлз постійно від мене ховався, і мене щоразу аж трусило.

Чекайте, у мене є план. Далі буде.

З любов'ю,

Стефані.

6

Блог Стефані

Візит до Емілі

Привіт, мамусі!

Зазвичай я не приходжу до Емілі, заздалегідь не зателефонувавши. Тож набрала її домашній номер. Ніхто не відповів. Емілі дала мені ключі від свого будинку і попросила ключі від мого. Я була вражена – мені це видалося таким мудрим, дорослим, материнським рішенням. До того ж це означало, що ми справжні друзі. Ключами можна було скористатися в разі надзвичайної ситуації. Або ж якщо хтось із нас зарано приїздив на зустріч, а вдома нікого не було. Це також була надзвичайна ситуація.

Я не хотіла втручатися в особисте життя Емілі, але воліла переконатися, що вона раптом не впала, нічого собі не пошкодила, не захворіла і не потребує допомоги.

Хлопців узяти з собою я не могла. Бо ж раптом знайду щось жахливе? Моя уява малювала страшні картини. Ввижалося, що її будинок весь у крові в стилі Чарлі Менсона. Я бачила її у ванні крові.

Вирішила зайти до Емілі, коли їхатиму забирати хлопців зі школи.

Навіть просто звернути на доріжку перед її будинком видавалося небезпечним і моторошним. Мжичило, вітер розгойдував дерева, і мені здавалося, що гілки нашіптують: «Не ходи туди, не ходи». Жартую. Я при своєму розумі. Я не чую, як дерева розмовляють.

Мене попустило, щойно я побачила на доріжці машину Марічели, прибиральниці Емілі. Марічела сказала, що вона вже закінчує, і це мене трохи заспокоїло. Якби Емілі лежала десь тут мертва або безпорадна, Марічела мусила б це помітити.

Марічела – справжній янгол. Я б хотіла, щоб вона працювала і в нас, але ми з Майлзом не можемо собі цього дозволити.

Вона сказала:

– Сеньйора попередила, що її не буде чотири дні. Вона сказала, що я маю приїхати поприбирати, а потім заїхати ще раз, щоб подивитися, чи потрібно полити квіти.

Чотири дні! Яке полегшення!

– А ви зв'язувалися з нею?

– Ні. А навіщо? – солодким голосом запитала Марічела. – Сеньйоро, з вами все гаразд? Хочете чогось випити? У сеньйори в холодильнику лишилися прекрасні фрукти.

Прекрасні фрукти – це добрий знак. Емілі збиралася повернутися. Я попросила склянку води, і Марічела пішла, щоб налити її мені.

Дивно було сидіти на канапі, де ми провели стільки годин з Емілі. Її великий зручний диван раптом видався громіздким і зловісним, як щось, у чому можна зав'язнути і вже не вибратися. Як венерина мухоловка. Я роздумувала над тим, чи не пошукати в будинку якихось підказок.

Чому Емілі не сказала, що поїхала на чотири дні? Чому не передзвонювала мені? Я добре знала свою подругу. Сталося щось жахливе.

Удома в Емілі я нервувала ще дужче, була ще більш наляканою. Чекала, що вона ось-ось зайде і запитає, що я тут роблю. Спершу я відчула б радість і полегшення від того, що нарешті бачу її, – а потім, напевне, провину, хоча вона й дала мені достатньо причин навідатися до неї без попередження.

Де вона? Мені хочеться заридати, як дитина.

Я глянула на фотографію близнючок над камінною полицею. У Емілі вдома було так багато гарних речей: перські килими, китайські порцелянові вази, дизайнерські аксесуари, шедевральні модерні меблі середини століття. Девісу тут сподобалося б, якби він тільки це побачив. Але Емілі звернула мою увагу на чорно-біле фото двох дівчат у святкових сукнях зі стрічками у волоссі, таких неймовірно гарних і звабливих, напівусміхнених, ніби вони знають якусь таємницю.

Емілі сказала:

– Це фото коштує більше за все, що є у будинку, і так само більше за все я його і люблю. Якби я розповіла тобі, як воно нам дісталось, мій друг з аукціону мене б убив. Як ти гадаєш, яка з близнючок домінує?

Це було майже як дежавю чи згадка з минулого життя. Мого іншого життя, коли я мешкала в місті й працювала в журналі. То був журнал, присвячений домашньому декору, який можна було купити на касі супермаркету, та все-таки то був журнал: обкладинка, папір, текст, фото. У мене було життя, в якому я зустрічала людей, які робили дивні зауваження і ставили цікаві питання й у яких вдома були цікаві речі. Людей, які говорили про щось, окрім додаткових уроків своїх дітей і того, як визначити, чи справді оці помідори органічні. Людей, які розважалися, врешті-решт!

– Я не знаю, – сказала я Емілі. – А як ти думаєш?

Вона відповіла:

– Іноді мені здається, що одна, а іноді – що інша.

– Може, жодна? – припустила я.

– Так не буває, – відповіла вона. – Хтось один завжди домінує. Навіть у дружбі.

Чи була Емілі другом, який домінував? Знаю, я дивилася на неї із захопленням...

Тепер моя подруга зникла. А близнючки залишилися – і продовжували дивитися на мене із загадковим і ніжним

виразом своїх маленьких облич.

Вітальня була ідеальною. Справді. Марічела тут прибрала. На журнальному столику – Девіс обов'язково знав би, який геній модерну його сконструював, – лежала книжка в м'якій обкладинці. Роман Патриції Гайсміт. «Ті, що йдуть геть». Між сторінок виднілася закладка, куплена в місцевій книгарні. Ось коли у мене в голові – не блискавкою, а радше блідим мерехтінням – майнула думка про те, що Емілі просто пішла. Залишила мені сина і зникла. Часом люди йдуть. Таке трапляється. Їхні друзі, сусіди й родина – усі кажуть, що нічого не підозрювали.

Я вирішила прочитати книжку Гайсміт, щоб отримати інформацію, якої мені не вистачало. Інформацію про Емілі. Однак не могла забрати її книжку. Вона роздратується, коли повернеться. Тож замовлю собі примірник, якщо в бібліотеці не буде такого роману. Якщо я не втрачатиму здорового глузду і мій розум лишатиметься холодним, то з усім розберуся. Усе це виявиться жахливим сном, помилкою, непорозумінням, з якого ми з Емілі потім сміятимемося.

Марічела принесла мені води у вінтажній склянці в горошок. Ідеальна склянка. Навіть у склянці виявлялася сутність Емілі.

– Випийте, – сказала Марічела. – Вам стане краще.

Я випила холодної чистої води. Але краще мені не стало.

Подякувала Марічелі й пішла. Подивилася на телефон. Ані листів, ані смс-ок. Я була певна в тому, що Емілі не «та, хто йде».

Щось точно було не так.

Слід було мені зателефонувати в поліцію. Та я досі перебувала на стадії заперечення, звинувачуючи себе у викривленні фактів, у тому, що почула те, чого моя подруга не казала.

Відтоді моя підсвідомість почала по колу прокручувати фільми жахів про автокатастрофи, викрадення, вбивства, трупи

в канаві, удар по голові, від якого Емілі втратила пам'ять і блукає довкола, наче сновиди. Може, хтось знайде її. Може, хтось приведе її додому.

Саме тому я й пишу це тут. Ми всі чули про магію інтернету. Ця магія – найкраще, що є в соціальних мережах та блогах! Тож я прошу спільноту матусь тримати очі широко розплющеними. Якщо ви побачите жінку, схожу на Емілі, запитайте, чи все в неї гаразд. Якщо побачите жінку, схожу на Емілі, травмовану або розгублену, негайно пишіть мені повідомлення на номер, який бачите внизу екрана.

Дякую, любі матусі!

З любов'ю,

Стефані.

7

Блог Стефані

(наступного дня)

Подальші роздуми та дзвінок Шону

Привіт, мамусі!

Сплю уривками. Дивні сни. Прокинувшись о шостій, я не одразу збагнула, що не так. Потім згадала: Емілі зникла. Відтак згадала решту історії, і мені стало страшно дивитися на телефон. Я опублікувала свій номер телефону і попросила своїх читачів повідомити, якщо побачать жінку, схожу на Емілі, яка, щиро кажучи, дуже схожа на багатьох білявих, худих, симпатичних, підтягнутих мамусь. Татуювання та каблучка мали б звузити коло пошуків, але багато хто має тату. Хто знає, чи була каблучка на ній? Що, як її пограбували?

Дякувати Богу, місцеві матусі доволі помірковані. Я отримала два повідомлення. Обидва про Емілі, яку начебто бачили в місцях таких далеких (на Алясці та в північній Шотландії – дивовижно, як далеко сягнув мій блог), що вона б не встигла доїхати туди за цей (короткий, продовжувала я нагадувати собі) проміжок часу.

Я взагалі-то думала змінити номер у разі, якщо мені почнуть писати й телефонувати тисячі мам, які жадають допомогти. Втім... попри те, що ми завжди мусимо бути уважними щодо того, чи достатньо захищена наша особиста інформація, це єдиний номер, який є в Емілі, і я досі сподіваюся, що вона зателефонує. Нам із Нікі необхідно, щоб вона могла з нами зв'язатися.

Наступного дня за вечерею Нікі почав тривожитися. Будь-яка дитина почала б. Я впевнена, що він відчув мою занепокоєність. Досі він ніколи не лишався на дві ночі поспіль, не враховуючи тих вихідних, коли його батьки поїхали, а ми так гарно провели час і ніхто не нервував. Тепер Нікі почав запитувати, коли по нього приїде мама. Він з'їв свій овочевий бургер і одразу ж зблював ним. Я погладила його по голівці й сказала, що його мама скоро повернеться і що зараз я зателефоную його таткові.

Була сьома година, коли я зателефонувала Шону в Англію. Я була у такому відчаї, що – як тупо – забула про різницю у часі. Тож він був заспаний.

– Я розбудила вас? О, пробачте!

Чому я вибачаюся? Його дружина зникла!

– Ви мене не розбудили, – сказав він в'язким голосом. – Хто це?

Я ледве стрималася, щоб не піддатись гидкенькій спокусі захихотіти, тому що мені завжди було цікаво, чи говоритиме Шон із цим своїм вишуканим британським акцентом, якщо його розбудити серед ночі. Він говорив.

– Подруга Емілі, – сказала я. – Стефані.

– Стефані, – повторив він.

Він не розумів, хто це, хоча ми зустрічалися багато разів.

– Що сталося, Стефані?

– Не хотіла б зчиняти паніку, – сказала я, – але Емілі залишила Нікі на мене, і мені цікаво, де вона й коли планує повернутися. Я, напевне, не так її зрозуміла. Не знала, що Нікі залишиться...

Я майже чула, як йому уривається терпець. Бах!

– У неї робоче відрядження, – сказав він спокійно. – Її не буде кілька днів.

Дуже конкретно, цілком зрозуміло.

– О, – сказала я. – Оце полегшення. Вибачте, що я вас потурбувала.

– Нічого, – сказав він. – Сміливо телефонуйте мені в разі потреби... Стефані.

Тільки поклавши слухавку, я усвідомила, що він не запитав, як справи в Нікі. Та що він за батько такий? Що він за чоловік? Хіба він був анітрохи не стурбований через свою дружину? Але чого йому хвилюватися? У них обох робочі відрядження, окремо одне від одного. Отак вони й живуть. Невже я вважаю, що чоловік і жінка мають щодня телефонувати одне одному?

До того ж я його розбудила. Чимало чоловіків перебувають у напівпритомному стані ще довго після того, як прокинуться. Привілей, який самотні матусі не можуть собі дозволити. Ще один.

Того вечора Емілі не повернулася. Я не телефонувала Шонові й знову вдавала, що все гаразд. Звичайний вечір із дітьми. Нікі то плакав, то заспокоювався. Я дозволила хлопцям залізти в моє ліжко і дивитися мультики, аж поки на настав час вкладатися до сну. Усі погані думки витіснила в найдальший закуток свідомості – мами це вміють. Я мусила бути терплячою. Дати цій ситуації розвиватися ще один день. Мені не залишається нічого іншого – лише чекати.

Емілі не повернулася і наступного вечора, коли з Англії приїхав Шон. Зателефонував мені з аеропорту. Тепер він теж здавався стурбованим. Закинув речі додому, де сподівався (чи боявся) побачити Емілі. А потім заїхав до мене.

Почувши голос тата, Нікі вилетів з кімнати Майлза. Обійняв його. Шон узяв сина на руки, поцілував і притиснув до грудей.

Якимось чином присутність Шона в моєму будинку, те, як він тримав свого наляканого, але хороброго хлопчика, перетворили мої ріденькі страхи на міцну кригу.

Це не сон. Моя подруга зникла. Мами, будь ласка, допоможіть!

З любов'ю,

Стефані.

8

Стефані

У всіх є таємниці, так казала моя мама. Не найкраща річ, яку можна сказати доньці, якщо хочеш виростити з неї здорову людину, яка вибудовує з людьми здорові стосунки. Та в мамі, звісно ж, були на це причини.

За чотири дні після того, як помер мій батько – мені було тоді вісімнадцять, – у наші двері постукав незнайомець. Мама виглянула у вікно і сказала:

– Дивись, Стефані, це твій батько.

Я чула вираз «збожеволіти від горя», та з мамою все було гаразд. Звісно, серце її розривалося від горя. Вони з батьком кохали одне одного. Принаймні, наскільки я знала.

Можливо, ніхто з нас не вірив, що батько помер. Він багато подорожував, тож після того серцевого нападу на майданчику для гольфу, поблизу нашого будинку в околицях Цинциннаті, ще деякий час цілком можна було подумати, що він у відрядженні. Він був директором фармацевтичної компанії й відвідував конференції та зустрічі по всій країні.

Хай там як, насправді моя мама хотіла сказати ось що:

– Дивися, ось такий вигляд мав твій батько, коли йому було двадцять чотири. Того року ми одружилися.

Я визирнула у вікно.

Молодий чоловік на порозі був достоту як наречений на весільному фото моїх батьків.

Я ніколи досі його не бачила, і водночас мені видавалося, що я дивилася на нього щодня. Власне кажучи, так воно й було. Його фото стояло в рамці на нашому запилюженому піаніно.

Єдиною відмінністю було те, що незнайомець був у джинсових штанах і куртці замість білого смокінгу, а чорне волосся стильно

підстрижене, а не зачесане назад у манері Елвіса, як на весільному фото мого тата.

Мама сказала:

– Запроси його.

Він був такий гарний, що я не могла не витріщатися на нього. Тато був вродливий, перш ніж постійні подорожі, надмір алкоголю та харчування в аеропортах далися взнаки.

Мама сказала молодому чоловікові:

– Не кажіть нічого. Просто стійте там.

Вона взяла з піаніно весільне фото і показала йому. Він витріщився на світлину. Здається, був у шоці. А тоді розсміявся. Ми всі розсміялися.

Він сказав:

– Що ж, напевне, тест ДНК можна не проводити.

Його звали Кріс. Він жив у Медісоні, штат Вісконсин. Мій тато був і його татом. Вони бачилися раз на півроку: батько прокладав маршрути так, щоб можна було навідатися у Вісконсин і побачитися з родиною – Крісом та його мамою.

Кріс побачив некролог у місцевій онлайн-газеті. Повідомлення про це з'явилося у нього в «Гугл алерт», що наштовхнуло мене на думку про те, що він хотів (бідолашний хлопчина) прослідкувати за моїм батьком. За своїм батьком. Його мати померла рік тому від серцевої недостатності. Звісно, Кріса в некролозі не згадали, а нас – так. А ще наш номер – тобто номер мого тата – був у телефонному довіднику.

Я довго не могла в'їхати в те, що цей гарячий хлопець був моїм зведеним братом. Усе ще сподівалася, що він якийсь далекий родич, просто схожий на тата.

Але є ще одна дивна деталь, яку я мушу додати: на той момент я була майже точною копією матері в такому ж віці. (Я досі схожа на неї, але вже не так, як колись.) Я була схожа на неї на весільному фото, а мій щойно віднайдений брат – на мого батька. І ось ми стоїмо там, щаслива пара молодят просто з верхівки весільного

торта, клоновані й реанімовані двадцять років по тому. Що я можу сказати? Це було пікантно.

Я була в джинсах і футболці, але помітила, що стою так само, як мама на фотографії: лікті притиснуті до боків, руки складені на грудях, як лапки бурундука. Змусила себе опустити руки й стати нормально – і побачила, як Кріс зиркнув на мої груди.

Чи здогадувалася моя мама про щось? Це тому вона казала, що у всіх є таємниці? Я ніяк не могла змусити себе спитати про це в неї, особливо після того, як Кріс увійшов у наше життя.

Вона запросила його на кухню за стіл і пригостила холодними закусками, які залишилися з поминок. Ми замовили набагато більше їжі, ніж було треба, й хоча поява несподіваного брата лише примножувала шок від втрати батька, сам фізичний факт того, що Кріс сидів на батьковому місці й спокійно їв мортаделлу, перетворював ситуацію на майже нормальну. Майже звичайну.

Мама сказала:

– Крісе, нам так шкода, що ми не запросили тебе на похорон!

Чому мама вибачалася? Тому що вона завжди так робила – так, як мають робити жінки. Вічно ми у всьому винні! Й хоча мені було шкода матері, та однак хотілося, щоб вона замовкла.

Кріс здивувався:

– Та Боже, чого б ви мене запрошували? Ви не знали про моє існування.

Ми всі, напевне, думали, що то була татова провина. Але звинувачувати його було трохи запізно.

Кріс сказав:

– Це я маю вибачатися.

– За що? – запитала мати.

– За те, що з'явився ось так. І напевне... за те, що я є.

У Кріса була гарна посмішка. Ми всі знову посміялися. За сьогодні ми сміялися більше, ніж за весь час після татової смерті.

– Візьміть ще, – сказала мама і доклала їжі на тарілку, не чекаючи на його відповідь.

Мені подобалося дивитись, як він їсть, вдячно й жадібно.

Чи склалося б моє життя інакше, якби мама не сказала, що дорога довга і Крісові вже запізно вертатися додому? Якби вона не запросила його залишитися на ніч?

Сталося те, що й мало статися. Ми з Крісом проговорили цілу ніч. Я не пам'ятаю, про що саме говорили. Про життя, сподівання, страхи. Про дитинство, про мрії. Що я, власне, мала сказати? Що я знала? Мені було вісімнадцять. Дитина.

Уранці Кріс попросив мій номер телефону. І наступного дня зателефонував. Він не повернувся у Вісконсин. Зупинився в готелі неподалік від нашого будинку.

У мене вже був хлопець. Незадовго до цього ми ходили з ним на випускний. Кілька разів займалися сексом. Він був перший, з ким у мене був секс, і я не розуміла, через що увесь цей галас.

Я не думала про свого хлопця. Думала про те, як мені швидше доїхати до мотелю, не заробивши штрафу.

Кріс сказав мені, в якому номері зупинився. Стукаючи в двері, я тремтіла – і так, тремтячи, й увійшла в кімнату, сором'язливо поцілувала його, вітаючись, і почала шукати очима місце, де б сісти. Біля письмового столу стояв хиткий стілець. На ньому був охайно складений його одяг. Ми обоє знали, що я сяду на ліжко. Він сів поряд. Торкнувся долонею моїх грудей.

– Йди сюди, – сказав він, хоч я вже й так була там.

Я досі чую, як він це каже, і коли ці слова лунають у голові, мені перехоплює подих, а коліна підгинаються просто як тоді. Ось так я й зрозуміла, яким має бути секс. Чому люди зроблять заради нього будь-що. Чому ладні за нього померти. І щойно це відчула, як уже не могла зупинитися. Шляху назад не було. Ми з Крісом не могли відірватися одне від одного. Мені було конче необхідно бути там: у цьому хвилюючому, по вінця наповненому насолодою таємничому місці, куди ми могли дістатися разом.

Я мала пильнувати, де й коли я згадую про Кріса. Не могла думати про нього на людях і за кермом. По тілу починала розливатися хіть.

Повіки ставали важкими, сонними від млості. Повіки важчають від жару, і я відчуваю, як тану, розтікаючись по підлозі чистісіньким бажанням.

* * *

Того вечора, коли Шон приїхав з Лондона, я вклала хлопців у кімнаті Майлза. Нікі плакав і не хотів спати, тому що тато був удома. А мами (зайве й казати) вдома не було. Але Шон пішов із ним у спальню й залишався там, поки малий не заснув.

Я запитала Шона, чи хотів би він випити.

– Я ще ніколи так не хотів випити, – відповів він. – Хочу чогось міцного. Та думаю, що краще буде, якщо я не тхнутиму як броварня, коли приїдуть копи.

Я видихнула з полегшенням, коли він викликав копів. Це означало, що він ставиться до цього серйозно. Відчувала, що не я маю заявляти про зниклу подругу. Чекала на Шона.

Не знаю, чому вони відправили до нас патрульних, які в нашій місцевості займалися здебільшого порушниками дорожнього руху. Таке було поле їхньої компетенції. І поодинокі домашні сварки.

Дивно, що копи мали вигляд, ніби винні, коли увійшли в дім. У сержанта Моллоя було руде волосся і вуса, як у перестарілої порнозірки. Помада офіцера Бланко (хіба жінкам-поліцейським дозволяють так сильно фарбуватися?) розмазалася. Мені спало на думку, що вони розважалися в патрульній машині, коли надійшов виклик від Шона.

Можливо, тому вони й були такі спантеличені. Спершу подумали, що я Шонова дружина, то нащо ж тоді він сказав, що його дружина зникла? Потім вирішили, що мій будинок – це будинок Шона... Знадобилося трохи часу, щоб з усім розібратися: Шон – чоловік, а я – подруга. Сержант Моллой запитав, скільки Емілі вже немає, і Шон глянув на мене. Я відповіла, що шість днів, і сержант стелав плечима

так, ніби його дружина – на пальці в нього була обручка – постійно відїздила кудись на кілька тижнів, нікого ні про що не попереджаючи. Офіцер Бланко якось дивно зиркнула на нього, але сержант тим часом витріщався на Шона, ніби розмірковуючи над тим, чому той питає у мене про те, як довго відсутня його дружина. Або над тим, чому ми так довго не викликали поліцію.

– Пробачте, – сказав Шон. – Я ще не відійшов від перельоту.

– Подорожували? – запитав сержант Моллой.

– Я був у Лондоні, – відказав Шон.

– Навідували родину?

Геніально, Шерлоку! Ти теж помітив цей акцент!

– Робота, – сказав Шон.

Патрульні презирнулися. Напевне в поліцейській академії їх навчили того, що чоловік – завжди головний підозрюваний. Але напевне вони пропустили те заняття, коли їм пояснювали, що робити, якщо під час скоєння злочину чоловік перебував по інший бік Атлантичного океану.

– Зачекайте ще кілька днів, – сказав сержант. – Може, вона просто захотіла трохи відпочити. Взяти відпустку від власного життя.

– Ви не розумієте! – сказала я. – Емілі лишила мені свого сина! Вона б ніколи не поїхала, покинувши його і не виходячи на зв'язок.

– Навпаки, – сказала офіцер Бланко. – У мене троє дітей, і повірте, інколи я просто мрію про те, як чудово було б узяти від них тайм-аут, поселитися в невеличкому спа-готелі деінде і присвятити трохи часу собі.

На хвилинку я замислилася, згадуючи про те, як багато разів чула подібні речі від мамусь у блозі. Та Емілі була не така. Як дати їм зрозуміти, що тут справді щось не так?

А тим часом копи опитували Шона, чи намагався він зв'язатися з друзями та родиною.

– Я її подруга, – сказала я. – Найкраща подруга. Саме мені вона сказала б, якби...

Сержант Моллой перебив мене:

– Родина? Близькі родичі?

– Її мама в Детройті, – сказав Шон. – Але я певен, що вона б не поїхала туди. Вони з матір'ю віддалилися одна від одної багато років тому.

Я була шокована. Емілі дала мені зрозуміти, що у них з матір'ю були хоча й не дуже близькі, але ніжні стосунки. Вона так співчувала, коли я розповідала їй про своїх батьків.

– Чому так? – запитала офіцер Бланко.

Як це взагалі стосувалося зникнення Емілі? Чи вони вважали, що їхні посвідчення та уніформа дають їм право ставити будь-які запитання?

– Моя дружина не любила про це говорити, – сказав Шон. – У них були проблеми в минулому, які вони так і не змогли розв'язати. У будь-якому випадку, у її нещасної матері маразм. Дружина запевняла, що мати навіть не завжди розуміє, хто вона і де. Вона то випадає з реальності, то повертається в неї. Вважає свого чоловіка, який уже десять років як помер, живим. Якби не її доглядальниця...

– Хай так, – сказала офіцер Бланко. – Коли у людей проблеми, вони часто повертаються в батьківський дім, у свою першу безпечну схованку.

– Я гарантую, що там її немає. Це не те місце, де вона почувалася безпечно. І взагалі, чому ви вирішили, що у неї проблеми?

Чи можливо було, що Шон бреше? Емілі ніколи не казала, що у матері проблеми зі здоров'ям. Єдине, про що вона казала, – що мати ненавиділа її родимку під оком і переконувала її видалити. Емілі опиралася – радше для того, щоб допекти матері, – але цей конфлікт призвів до того, що у неї на все життя залишився комплекс через цю чорну цятку.

І я завжди вважала, що ми розповідали одна одній усе.

Патрульні дуже поспішали вирватися звідси і скласти протокол. Чи, може, їм просто хотілося повернутись до своїх розваг у машині. Вони попросили повідомити їм, якщо про Емілі будуть якісь новини,

і запевнили: якщо вона не з'явиться за день-два, з нами зв'яжуться детективи. День-два? Серйозно?

У двері знову подзвонили. Це був сержант Моллой.

– І ще одне, – сказав він, наче Пітер Фальк у серіалі про сержанта Коломбо.

Я мало не розсміялася.

– Сподіваюся, ви не плануєте більше поїздки до Європи найближчим часом, – сказав він Шону.

– Я буду тут, – холодно відповів Шон. – Тобто у себе вдома. Піклуватимуся про сина.

Почувши, що патрульна машина від'їжджає, я сказала:

– Напевне, тепер нам час випити.

– Саме так, – погодився Шон.

Я налила йому й собі подвійний бурбон, і ми мовчки сиділи за столом на кухні, потягуючи з келихів. То була майже насолода: у мене вдома чоловік, і ми разом п'ємо й мовчимо – востаннє так було дуже давно. Але раптом я згадала, чому Шон тут. І все знову перетворилося на жахіття.

Я спитала:

– Може, варто зателефонувати її матері?

Принаймні ми зробимо бодай щось. І я хотіла бути поряд, коли Шон з нею говоритиме. Або Емілі в розмовах зі мною опустила якусь важливу інформацію про своє життя, або ж вона збрехала Шону. Або Шон збрехав поліції. Жоден із варіантів не годився. Нащо б він про це брехав? А їй це навіщо?

– Звісно. Спиток не збиток. Варто поговорити принаймні з її доглядальницею.

Шон набрав номер. Я хотіла попросити його увімкнути гучний зв'язок, та це було б аж занадто дивно.

– Привіт, Берніс, – сказав він. – Мені справді страшенно-страшенно ніяково вас турбувати. Але чи ви, бува, не спілкувалися днями з Емілі? О, звісно. Я так і думав, що ні. Ні-ні, все гаразд. Гадаю,

вона у відрядженні. А я оце щойно повернувся додому. У Нікі все добре, він жив у друга. Я не хотів вас тривожити.

Тиша.

Потім Шон сказав:

– Звісно, я поговорю з нею, якщо вона хоче. Я радий, що сьогодні у неї гарний день.

Знову тиша.

– Доброго вечора, місіс Нельсон. Сподіваюся, ви добре почуваетесь. Я хотів лише запитати, чи не спілкувалися ви нещодавно з донькою.

Тиша.

– Емілі. А, ні. Я так і думав. Перекажіть їй мої вітання, якщо ви побачитеся. Тримайтеся. До побачення.

Коли Шон завершив дзвінок, в очах у нього стояли сльози. А я почувалася гідко через те, що була такою підозрілою і слабкодухою. Які б змішані почуття не були у мене до Шона, Емілі була його дружиною. Мамою Нікі. Шон кохав її. І ми разом опинилися в цьому човні.

– О, бідолашна старенька, – сказав Шон. – Вона запитала: «Донька? Яка донька?»

Почувши це, я майже зраділа, що моя мама померла раптово, інакше мені довелося б спостерігати, як вона поступово тане.

– Як щодо вашої хатинки на озері? – сказала я. – У Мічигані? Куди ви їздили на день народження. Чи не могла вона туди поїхати?

Шон кинув на мене короткий запитальний погляд, ніби дивуючись, звідки це я знаю про хатинку, – ніби він не хотів, щоб я про неї знала. Хіба ж не пам'ятав, що саме я лишалася з Нікі, коли вони з Емілі втекли туди на романтичний вікенд?

– О, ні, – сказав він. – Вона любила бувати там, але не сама. Сама б вона ніколи туди не поїхала. Її лякало те, що в тому будинку живуть привиди.

– Які ще привиди? – запитала я.

– Не знаю, – сказав Шон. – Я не питав. Одного разу вона сказала, що в ньому повно духів.

Я замислилася над тим, наскільки близькі були Шон та Емілі, якщо вона казала, що в родинному будинку живуть привиди, а він ніколи не уточнював, що вона має на увазі.

– Вона розповідала, що її батьки були суворими людьми, які постійно контролювали її, і що кілька важких років, які вона пережила після двадцятиліття, були реакцією на брак любові, від якого вона потерпала вдома. Я завжди вважав, що це одна з речей, які об'єднують нас. У нас обох було зруйноване дитинство.

Зникнення Емілі і, я думаю, бурбон розв'язали язика стриманому британцю Шону – він говорив розкутіше, ніж будь-коли. Власне кажучи, досі ми зазвичай перекидалися лише кількома словами, тож коли я кажу «розкутіше», то маю на увазі, «розкутіше, ніж я собі уявляла». Я хотіла розповісти йому, що моє дитинство теж було зруйноване. Просто інакше. Воно видавалося щасливим і цілісним, доки росла. І лише пізніше я дізналася, що то була за руїна.

Та я нічого не сказала. Не лише тому, що були речі, які Шонови не слід було про мене знати, але й тому, що боялася: це скидатиметься на те, ніби я змагаюся з ним та Емілі, у кого з нас було гірше дитинство.

Одного дня, невдовзі після цього, Шон зателефонував мені й запитав, чи можу я забрати Нікі. Детективи викликали його до поліцейської дільниці в Кантоні. Він відпросився з роботи, щоб з'їздити туди, проте не знає, коли звільниться.

Він приїхав о шостій. Його допитували два детективи, цього разу теж чоловік та жінка. Детективи Міні (чи можливо було повірити, що це її справжнє прізвище?) та Фортас. Він сказав, що вони не видалися йому компетентнішими за тих патрульних.

Утім, вони принаймні додумалися зателефонувати у відділок поліції в Детройті, щоб хтось звідти навідався до матері Емілі й отримав таку саму відповідь, як напередодні Шон. Ні, місіс Нельсон її не бачила. Ні, місіс Нельсон уявлення не має про те, де її донька.

Взагалі-то вони спілкувалися здебільшого із доглядальницею. У місіс Нельсон був «поганий» день і вона заледве пам'ятала доньчине ім'я.

У ході розмови з детективами Шонові постійно здавалося, що вони виконують інструкції з підручника: «Допит чоловіка, або Зникла дружина 101». Зрештою, це було гидко. Вони знову й знову ставили йому однакові запитання. Чи знає він, куди б могла піти Емілі? Чи був їхній шлюб щасливим? Чи сварилися вони? Чи могла вона бути чимось незадоволена? Чи можливо, що вона зраджувала? Чи хтось із них колись зловживав алкоголем чи іншими речовинами?

– Я сказав, що короткий час вона експериментувала з наркотиками. Як і всі ми, коли нам було по двадцять. Посміхався, як ідіот. Але їм не було смішно. Вони не всміхалися у відповідь. У їхній молодості таких забавок не було. Це тривало годинами. Гнітюча кімната для допитів. Крок уперед, потім знову назад. Як у всіх тих серіалах про детективів на BBC, які завжди подобалися мені, але не Емілі. А втім... Мені не здалося, що вони справді в чомусь мене підозрюють. Щиро кажучи, мені здається, що вони не вірять, що Емілі мертва. Я не знаю, чому, яке право вони мають вважати, що знають бодай щось про нас. Про наш шлюб. Але у мене склалося враження, що вони вважають, ніби Емілі просто зібралася й пішла. Втекла. Вони постійно повторювали: «За відсутності тіла, за відсутності ознак насилля...» А мені весь час хотілося закричати їм в обличчя: «А як щодо того, що відсутня сама Емілі? Як щодо цього?»

Я дослухалася до кожного слова Шона, але водночас думала над тим, що його зауваження про нелюбов Емілі до детективних серіалів було його першою скаргою на неї. Натомість вона багато на нього скаржилася. Він її не слухав. Змушував її почуватися тупою. Кожна жінка в нашому містечку могла б сказати про свого чоловіка те саме. Навіть я могла сказати це про Девіса.

За декілька днів зателефонувала детектив Міні. Добре, що Шон попередив мене про її прізвище, а то б я могла пирснути від сміху чи сказати щось дурне, коли вона називала себе. Вона сказала, що я можу прийти до них у будь-який зручний для мене час. Вони

підлаштуються до мого розкладу. Чудово. Та чи почулося мені, що слово «розклад» вона вимовила якимось зневажливим тоном?

Я поїхала у Кантон машиною після того, як завезла Майлза до школи. Слід зізнатись, я нервувала. Мені здавалося, що всі дивляться на мене так, ніби я вчинила щось лихе.

Детектив Міні та детектив Фортас, який був значно молодший за напарницю, поставили мені серед інших ті самі питання, що й Шону. Вони передовсім хотіли з'ясувати, чи була Емілі нещасливою. Поки я говорила, детектив Фортас постійно перевіряв мобільний і двічі надіслав текстові повідомлення, які – я точно знала – аж ніяк не стосувалися мене.

Я сказала:

– Вона любила своє життя. Вона б ніколи такого не зробила. Послухайте, віддана дружина і мама зникла, а ви нічого не робите!

Чому лише я захищала свою подругу? Чому її чоловік не сказав того, що кажу я? Можливо, тому що Шон був з Британії. Він був надто ввічливий. Або він відчував, що тут не його країна. А моя.

– Ну добре, – сказав детектив Фортас таким тоном, ніби робить мені велику послугу. – Подивимось, що ми зможемо з'ясувати.

У вихідні детективи прийшли додому до Шона та Емілі й запитали, чи можуть вони оглянути будинок. На щастя, Нікі був зі мною – грав із Майлзом, – тому Шон їх пустив. Він сказав, що обшук був поверховий, обережний, вони поводитись, як ріелтори або люди, які підшуковують собі новий будинок і придивляються до місця.

Вони попросили дати їм фотографії Емілі. Шон знайшов якісь світлини і передав їм. На щастя, він спершу зателефонував мені і я сказала не давати їм фото, де є Нікі. Він погодився, що це слухна ідея.

Власне кажучи, ми дали їм детальний опис Емілі – тату на зап'ястку, волосся, каблучка з діамантом та сапфіром. Я мало не розповіла про її парфуми. Це видавалося недоречним на допиті щодо зниклої людини. Лілеї? Бузок? Італійські черниці? Дякую за допомогу, мадам. Ми зателефонуємо в разі потреби.

Урешті й компанія Емілі вийшла зі своєї модної сплячки. Їхня тиша мене не дивувала. То ж Емілі була голосом «Денніс Найлон Інкорпорейтед», і без неї ніхто не знав, що казати.

Денніс Найлон – клубне прізвисько шефа Емілі, яке він отримав у сімдесятих. Виріс на вуличній панківській моді, щоб, урешті-решт, стати одним із найшикарніших та найдорожчих дизайнерів у світі. У своєму фірмовому унісекс-костюмі із завуженими штанами він з'явився у вечірніх новинах, щоб повідомити, що їхня компанія докладає всіх зусиль і всіляко підтримує детективів у тому, щоб з'ясувати, де перебуває Емілі Нельсон, їхня цінна співробітниця і дорогий друг. На ньому була краватка з логотипом компанії, що (як на мене) виглядало якось огидно. Але, можливо, цього більше ніхто не помітив.

Взагалі-то він сказав «з'ясувати, що сталося з Емілі Нельсон». Від того, що він був такий певний, що з нею щось сталося, у мене кров застигала в жилах. Внизу екрана був номер, на який можна було телефонувати, щоб надати будь-яку інформацію. Але це радше скидалося на телемагазин, де можна придбати краватку, зателефонувавши за вказаним номером. Утім, його поява на телебаченні привернула до справи більше уваги, принаймні на деякий час. Від детективів я чула, що компанія зробила суттєвий внесок для відділку поліції, щоб ті пройшли дві милі там, де їх змусили пройти одну. Компанія «Денніс Найлон Інкорпорейтед» добровільно надрукувала флаєри і розклеїла їх по місту. Для цього вона надіслала автобус худорлявих молодих фешн-початківців без статі, але з асиметричними зачісками та костюмами із завуженими штанами, які заповнили місто, озброївшись стосами флаєрів, будівельними степлерами та подвійним скотчем для вікон. «ВИ БАЧИЛИ ЦЮ ЖІНКУ?» – було написано на папірцях. Навіть я не була певна, що бачила її, оскільки ґламурна світлина Емілі – при повному макіяжі, з укладкою, з відфотошопленою до повного зникнення родимкою – так мало нагадувала мою подругу, що я не була певна, чи впізнала б її. Те, що її фото були скрізь, водночас засмучувало й

заспокоювало мене – вони були постійним нагадуванням про нашу втрату, як і ознакою того, що принаймні хтось докладає якихось зусиль до її пошуків.

У будь-якому разі хтось або щось змусило детективів Міні та Фортаса відірвати дупи від стільців і поговорити з людьми, які мають доступ до записів із камер спостереження. Вони прослідкували шлях Емілі до Міжнародного аеропорту Кеннеді, де вона попрощалася з Шоном перед терміналом. Але на літак до Сан-Франциско, на який у неї був квиток, вона так і не потрапила. Ні я, ні Шон не знали, що вона планує рушити на захід.

Шон вважав, що вона збиралася на Мангеттен, але просто проїхалася з ним до аеропорту за компанію, щоб попрощатися. Потім, за його версією, вона мала їхати на роботу, а вже відтак вирушати у відрядження. У «Денніс Найлон» нічого не знали про подорож на західне узбережжя.

Камери спостереження показали, як вона виходить з терміналу, а потім з'являється в пункті прокату машин і орендує великогабаритне чотиридверне авто. Вона взяла першу ж машину, яку їй запропонували, – білу «Kia». Допитали чоловіка з пункту прокату, але він не пам'ятав нічого особливого, окрім того, що Емілі однозначно не хотіла, щоб у машині був GPS. Та в цьому не було нічого особливого. Багато людей не хочуть платити за додаткову навігаційну систему, коли вона вже є в їхніх телефонах.

Мені це зрозуміло. У Емілі було чудове відчуття напрямку. Куди б ми не збиралися, хай навіть у міський басейн, я вела, а вона прокладала маршрут за картою в телефоні. Вона знала, як визначити, де затори, хоча в нашому місті майже ніколи не було жвавого руху, окрім тих випадків, коли ти прямуєш на вокзал у годину пік. Я цього не роблю ніколи, а вона – п'ять разів на тиждень.

Куди вона вирушила в цій машині? Чому не написала і не зателефонувала?

Добрі новини: геніальні детективи дізналися, що автомобілі офісу прокату підписані на корпоративну програму збору мита «E-ZPass»,

яка дозволила відслідкувати машину за двісті миль на захід від Мангеттену на платній автомагістралі в Пенсильванії. Погані новини: там вони її загубили. Емілі з'їхала зі швидкісного шосе на манівці, викинула телефон і зникла з мапи. У мертвій зоні.

Ми з Шоном попросили детективів зв'язатися із поліцією поблизу того місця, де зникає її слід, та з поліцією штату, – але вони вже зробили це. Якщо вона втекла, то може бути будь-де. На маленьких дорогах мертві зони були нескінченно великими. Треба чекати, поки з'являться нові зачіпки.

Мертві зони. Від самих лише цих слів у мене холодні мурахи по спині.

Наступним сюрпризом стало те, що Емілі зняла в банку дві тисячі доларів готівки. Це означало, що вона безсумнівно планувала якусь подорож.

У банкоматі таку суму не знімеш, принаймні в нашому місті. Поліція сказала, що системи відеоспостереження банку зафіксували її біля каси і вона була сама. І це за декілька днів. Мені (параноїчці) здавалося, що озброєний грабіжник цілком міг чекати на неї зовні, погрожуючи завдати шкоди їй або її родині, якщо вона попросить про допомогу. Я ніколи не розуміла, чому коп не сприймають такий сценарій всерйоз. Хіба вони не дивляться новин? На безневинних мамусь нападають на парковках торгових центрів мало не щодня.

Шон попередив свою компанію, що не зможе подорожувати, поки не знайдуть його дружину. Він сказав, що може піти у відпустку за власний рахунок. Але вони все зрозуміли і перевели його на півокладу. Йому дадуть місцевий проект, щоб він міг працювати з дому і лише час від часу їздити з Коннектикуту в місто. Шон постійно був поряд із Нікі. Такий турботливий і уважний, що ним можна було милуватися. Він щоранку приводив малого до школи, а вдень забирав. І часто розмовляв з місіс Керрі – щоб тримати її в курсі розслідування, хоча вона, можливо, й так знала все, принаймні багато.

Спершу справа набула певної публічності завдяки (на мою думку, переважно) Деннісу Найлону. Мама з Коннектикуту зникла! Шон, занепокоєний чоловік, пішов на телебачення і благав, щоб усі, хто бачив Емілі, звернулися в поліцію. Він був дуже переконливий, і я думаю, що всі йому повірили. Але це з'явилося лише у місцевих новинах, і наша історія випала з широкого кола уваги, завойованої зірковою появою Денніса Найлона.

Коли детективи дізналися про те, що Емілі орендувала машину і зняла велику суму в банку, версія про те, що жінка просто втекла, почала видаватися ще вірогіднішою. Цікавість ЗМІ падала, репортери шукали собі іншого матеріалу. Алібі чоловіка – залізне. Немає зачіпок, розгадок, доказів, як досі немає й Емілі.

Те, що Нікі тримався, було нашою заслугою. Ми з Шоном дбали про це. Нікі з Майлзом часто грали разом. Я дала Шону контакти терапевта, до якого водила Майлза після смерті батька й дядька, коли малий постійно ховався від мене в громадських місцях так, щоб я не могла його знайти, а потім сміявся, коли я божеволіла від хвилювання. Терапевт сказав, що діти часто так роблять. Мовляв, так вони нас випробовують. І вчаться. Тож мені не слід вважати причиною такої поведінки трагічну втрату батька та дядька, хоча ця подія була, очевидно, дуже й дуже травматичною.

Лікар сказав, що я мушу спокійно попросити Майлза не ховатися – і він припинить. Запевнив, що у Майлза є совість. Мені сподобалися ці слова, так само, як подобалося те, що я відчувала тепер: ми з Шоном робимо все, щоб Нікі було якомога простіше. Але навряд чи це могло бути просто.

Майлз припинив ховатися, і тепер я казала собі, що Нікі витримає. Ми разом упораємося з цим.

Нікі ми тримали якомога далі від журналістів. Його фото ніколи не з'являлося в ЗМІ. Протягом перших днів, коли у батька були інтерв'ю та зустрічі з детективами, Нікі залишався в мене.

Місцезнаходження орендованої машини встановити не вдалося. Шон мусив заповнити купу паперів, щоб Емілі визнали зниклою, а це

анулювало угоду з пунктом прокату. Певно, юристи з роботи допомагали йому.

Ми із Шоном команда. Нікі наш проект. Ми багато говоримо, коли Шон приводить Нікі погратися з Майлзом і коли ми зустрічаємося біля школи після занять. Я підтримую Шона і спонукаю його наполягати на тому, щоб поліція продовжувала пошуки. Ми сходимося на думці, що ще зарано казати Нікі про те, що його мама, можливо, померла, або навіть визнавати ймовірність цього. Нікі сам питає, коли захоче знати, а ми скажемо йому, що ще є надія.

Якщо вона буде.

До зникнення Емілі я не спілкувалася із Шоном. Можливо, якби Девіс був живий, ми дружили б парами. Могли б запрошувати їх на вечерю. Але Девіс помер за два роки до того, як я познайомилася з Емілі. Шон завжди був на роботі або у відрядженні, тож у нас з Емілі була чисто мамська дружба.

Хоча зараз мені важко в це повірити, Шон не дуже мені подобався. Можливо, тому що я вважала його британським снобом із вищого класу, хлопчиком зі студентського братства, претендентом на володаря Всесвіту. Високий, вродливий, титулований, самовпевнений – абсолютно не мій стиль. Він працює в міжнародному відділі нерухомості у великій інвестиційній компанії на Волл-стріт. Хоча я не певна, що розумію, чим саме він займається.

Це завжди щастя – впевнитися, що людина виявилася кращою, ніж ти вважав. Ось тільки б Емілі не довелося зникати для того, щоб я це зрозуміла.

Емілі скаржилася на нього. Вона казала, що його вічно немає вдома, що він скинув усе піклування про дитину на неї, не поважав її думок, критикував її, змушував почуватися психованою та безвідповідальною, не цінував, скільки всього вона робила, недооцінював її внесок в родину як у сенсі виховання дитини, так і фінансовий. Він несерйозно ставився до того, чим вона займалася на роботі. Вважав, що мода – це лише прибуткове ніщо. Їй подобалися

книги, йому – телебачення. Часом (таке Емілі могла сказати лише після другого келиха вина) вона думала, що він геть не такий розумний, як їй спершу здавалося. І близько не такий розумний, яким видавався їй, коли вони зустрічалися.

Вона, щоправда, запевняла, що секс із Шоном був чудовим. Після нього життя вже не могло бути таким, як раніше. Вона казала, що секс змушує решту речей здаватися не такими важливими. Секс, що змінює життя, був одним із пунктів в ідеальному житті моєї найкращої подруги, якому я заздрила.

У будь-якому разі, Емілі казала, що Шон не обманює її, не п'є, не грає в азартні ігри, не проявляє жорстокості й не робить нічого з того, що роблять справді жажливі чоловіки. Правда в тому, що мені подобалося, коли Емілі скаржилася на свій шлюб. Я любила Девіса всім серцем і душею. І досі сумую за ним щодня. Але в нас теж були проблеми, як і в кожному шлюбі. Тиск і вимоги, які накладає виховання дитини, не сприяють покращенню стосунків.

Девіс часто змушував мене почуватися дурепою, навіть коли я була впевнена або майже впевнена, що він робить це не навмисне. Він так багато знав про архітектуру й дизайн, і він був такий категоричний. Дійшло до того, що, коли ми заходили в магазин, я боялася сказати, що мені щось подобалося або не подобалося, через страх, що він спопелить мене поглядом (несвідомо, я знаю), якщо його думка не збігатиметься з моєю. А не збігалася вона майже завжди. Врешті-решт, це почало набридати.

Так, як я багато разів писала в блозі, що коли ти вдова, яка не ходить у групу підтримки, – а я ніколи туди не ходила, хоча й розумію, чому так багато жінок вважають їх корисними, – то жодна із заміжніх жінок ніколи не згадає при тобі свого чоловіка, навіть не поскаржиться. Гадаю, вони бояться зробити мені боляче, адже в мене немає чоловіка, на якого можна скаржитися. Ніби я маю почути, як хтось буркотить про те, що чоловік хропе, аби засумувати за Девісом.

Мені не сподобалася наша розмова з Шоном, коли я зателефонувала йому в Англію – раніше, коли Емілі не приїхала по Нікі. Голос у нього був не лише сонний, а й роздратований. Ну, пробачте, що ваша дружина зникла. Перепрошую, що розбудила вас. Він не знав, хто я така, але у своїй фальшиво ввічливій манері вдав, що знає. А, Стефані, так, звісно.

Мені здалося, що Шон зовсім мене не пам'ятав, – і це аж ніяк не тишило. Я так часто писала про те, що багато людей (здебільшого чоловіки, але не тільки) не відрізняють одну мамусю від іншої, можливо, тому, що єдина річ, яку вони бачать, це візочок. Коли Шон сказав, що Емілі планувала поїхати на кілька днів, з його вуст це звучало так, ніби психованою була я.

Шон не сприйняв зникнення Емілі всерйоз, поки, повернувшись додому з Англії, не впевнився, що її немає вдома. І тоді він одразу приїхав. Я писала про те, як його поява в моєму домі й зустріч із Нікі нарешті перетворили відсутність Емілі на реальність.

Але я точно не писала в блозі про те, що Шон виявився вищим, симпатичнішим і привабливішим, ніж я пам'ятала. Щиро кажучи, те, що я побачила це тепер, видавалося мені зрадою.

Він гадав, що вона в Міннесоті, але тепер засумнівався, чи не сказала вона, що їде в Мілуокі.

– Вибач, я англієць, – сказав Шон. Маючи на увазі, що від нього не слід очікувати, що він зможе розрізнити дві назви на Середньому Заході, якщо вони обидві починаються на «м». У мене було відчуття, що він вставляє фразу «Пробачте, я англієць» щоразу, коли потрібно виправдати свою неухважність. Його дружина була десь на Середньому Заході, у місці, що починається на «м», але він не знав, у якому саме.

Я кажу це для того, щоб показати, що геть не була налаштована ставитися до нього добре. Та відколи Емілі зникла, я почала співчувати йому і відчула до нього повагу. Мені подобається говорити з ним про Нікі. Подобається те, що Шон довіряє мені достатньо, щоб запитувати про те, як Нікі почувається і що нам

краще казати йому. Це комплімент, тому що це означає, що йому подобається, як я виховую Майлза.

Було щось сексуальне в тому, щоб перебувати в повній гармонії і досягти ідеального порозуміння з дуже гарним самотнім татусем. Сексуальність ситуації руйнувалася тим, що це не був якийсь там випадковий татусь – це був чоловік моєї зниклої найкращої подруги.

Якщо я хотіла й далі якось співіснувати сама з собою і вважати себе нормальною людиною, а не монстром, то мала робити все можливе, аби протистояти, ігнорувати і просто не визнавати іскри між нами. Що теж по-своєму сексуально. І ось тут виникає дилема – з тих, про які не писатимеш у блог, ну, якщо ти, звісно, не повний псих.

Гадаю, саме тому я й далі згадую той день, коли Кріс прийшов до моєї мами, і саме тому поряд із Шоном я почуваюся так само, як тоді, коли у моє життя увійшов зведений брат. Це те саме відчуття, коли доля штовхає тебе закохатися в когось непідходящого. Абсолютно непідходящого. Такий собі трепет справжнього збудження.

Мене привабив хлопець із весільного фото моїх батьків. А тепер чоловік моєї подруги. Я б не вибрала таких чоловіків свідомо, але так воно є. Чи стаю я від цього збоченкою або злочинницею? Чи просто поганою людиною?

9

Блог Стефані

Новина за новою

Привіт, мамусі!

Перш за все я хочу подякувати всім матусям за слова співчуття, любові та підтримки. У критичні моменти, як-от зараз, ми підставляємо одна одній плече й наважуємося говорити вголос. Мовчазні матусі, які читали блог і проглядали коментарі, не пишучи нічого, тепер кажуть мені, що моляться за мене, Шона, Нікі та Майлза. У ці сумні часи було б недоречно та грубо казати вам про те, скільки нових відвідувачів було на моєму сайті протягом останніх тижнів.

Зараз я почуваюсь як поганий друг, який пішов собі, коли була необхідна його допомога або ж коли про нього хвилюються і хочуть знати, що відбувається. Певний час я не писала, хоча і розуміла, які ви стурбовані. Але моє життя перетворилося на хаос, поки я боролася за те, щоб пошуки моєї подруги тривали, паралельно допомагаючи її чоловікові робити все для того, щоб їхній маленький хлопчик почувався максимально безпечно за таких обставин.

Із ваших повідомлень я знаю, що ви слідували за історією Емілі в новинах. Ми з Шоном відкинули ідею про те, щоб звернутися у якесь шоу, яке провело б журналістське розслідування. Для Нікі було б занадто травматично, якби він побачив це на «Ютубі». Хоча ми й знаємо, що ці служби інколи знаходять людей.

Хтось із вас може подумати, що я пишу це зараз через ті нові обставини, про які ви могли нещодавно дізнатися з газет чи

новин. Маю на увазі те, що новий факт у розслідуванні (гроші!) змусив владу цікавитися цією справою більше, ніж коли це була просто історія про вродливу матусю, яка одного дня пішла на роботу і не повернулася додому.

І ви, можливо, чули, що лише за місяць до зникнення Емілі на її ім'я було оформлено страхування життя на два мільйони доларів, які виплачувалися б Шону.

Матусі, ви розумієте, що діється? Справжнє життя стало схожим на одне з тих детективних телешоу, начебто заснованих на реальних подіях, яке ви бачили надто часто, щоб дивитися знов. Чоловік оформлює мегастрахування. Жінка зникає.

До того, як з'ясувався факт наявності страхування, поліція допитувала Шона. Недовго. Стандартна процедура. Чоловік завжди перший, на кого падає підозра, як знають усі, в кого є телевизор. Але його алібі ретельно перевірили.

Він був в Англії, де практично кожна хвилина дня відслідковується і записується камерами спостереження. Зверху власники його готелю відмовлялися співпрацювати, але коли хтось із посольства на них натиснув, надали записи того, як Шон заходить і виходить з номера. Того вечора, коли Емілі зникла, Шон, за даними з камер, випивав у барі готелю із двома підприємцями з розвитку нерухомості, для зустрічі з якими він і прилетів у Велику Британію. А потім він пішов спати. Сам.

Те, що про страхування дізналися аж зараз, лише вказує на рівень професійності, з яким ми стикаємося і про який вам, мамусі, відомо, якщо ви колись намагалися отримати гроші за страховкою або записати дитину в садочок. Коли про поліс стало нарешті відомо, копії вирішили детальніше (і цього разу із більшою підозрою) придивитися до Шона.

Правда в тому, що Шон забув про поліс, бо переживає сильний стрес. І це, на мою думку, доводить його непричетність. Хіба холоднокровний убивця оформив би поліс, а потім про нього забув? Та невже? Але поліція сприйняла це навпаки. Вони

вважають, що це доводить його причетність, боцімто він лише вдає, що забув, тому що правда йому не вигідна. І що ж вони собі думають? Що Шон оформив це страхування, а потім винайняв когось, хто вбив би його дружину? Що ми зробили це разом?

Жоден із варіантів не підходить.

Можливо, тепер, коли ви знаєте, скільки всього відбувається в моєму житті, починаючи з цієї новоз'ясованої обставини, яка змушує мене божеволіти, ви, мамусі, пробачите мені за те, що я так довго не писала. Поліція двічі забирала Шона й тримала, не висуваючи звинувачень. У цій країні взагалі є справедливість? Хіба наші закони таке не забороняють? Навіть якщо ти знаєш свої права, навіть якщо в тебе є гроші й прекрасний адвокат, як у Шона, навіть коли за тебе Волл-стріт – цього не досить, щоб вкласти в голову детективів із маленького містечка бодай трохи здорового глузду.

Щоразу, коли Шона забирали у відділок, Нікі, який досі був хоробрим маленьким солдатиком, ставав невтішним і я мусила їхати до них додому в будь-який час дня й ночі, забирати його до себе, гойдати на колінах, поки він не засне, а потім перекладати в Майлзове двох'ярусне ліжко. Нерідко я стояла у дверях кімнати Майлза, спостерігала, як вони сплять, і слухала їхнє миле сопіння. Я думала про те, які наші діти схожі на янголят, як вони нам довіряють і чому, попри всі наші зусилля, ми не можемо захистити їх від жахів, наготованих для них життям.

У будь-якому випадку, зараз начебто вдалий момент, щоб повернутися до блогу і розповісти мамській спільноті про те, як безневинну людину переслідують і діймають. Мені важко пояснити, звідки я знаю, що він невинен. Але я знаю. Відчуваю це кожною клітиною свого тіла. Протягом цього тривожного часу без Емілі ми навчилися разом підтримувати бойовий дух,

продовжувати пошуки і, щонайважливіше, не давати маленькому сміливому хлопчикові занепасти духом.

Ви, мамусі, зрозумієте, що все це непросто і для Майлза. Усвідомлення того, що мама друга могла просто безслідно зникнути, зробило його (ще б пак!) дещо настороженим. Йому не хочеться лишатися ночувати в Нікі. Але коли тривога від розлуки зі мною минає, йому врешті це подобається.

Декілька разів, коли я від'їжджала від будинку Емілі (я досі називаю його так), його схлипування продовжували відлунювати в моїй голові. Та я знаю, що з Майлзом усе буде добре. Він розважиться. І причина цьому – довіра й близькість, яку протягом цих важких тижнів ми вибудували з батьком Нікі. Невже ви думаєте, що я залишила б дитину з фігурантом розслідування вбивства, якби підозрювала, що він може бути винним?

Хай там як, убивства не було. Відсутність тіла та ознак насилля руйнують непереконливу версію поліції. Спершу Емілі їхала до Пенсильванії. Потім загубилася. Немає жодних ознак того, що одного дня вона не прокинулася і не вирішила, що досить з неї материнства, індустрії моди, Коннектикуту, Шона, усього цього. Навіть Нікі. Вона могла розпочати нове життя під вигаданим ім'ям. Копи кажуть, що таке постійно трапляється.

Це не та подруга, яку я знала! Але якщо Шон виявився зовсім не тим, за кого я його вважала, то чому так само не може бути з Емілі? Розуміння того, що ти так сильно помилявся щодо когось, страшенно спантеличує. Важко зрозуміти, що слід відчувати. Чи маю я сердитися на неї? Чи на себе? Чи маю я почуватися зрадженою? Ошуканою? Щиро кажучи, мені просто сумно.

Щоб завершити цей пост на менш трагічній ноті, вставляю посилання на пост, у якому я писала про дружбу з Емілі. Тоді я ще називала її Е. Але тепер ви знаєте, кого я маю на увазі, навіть попри те, що мені вже здається, буцімто я ніколи не

знала насправді, хто вона і що я для неї означаю. І чи була вона взагалі моєю найкращою подругою.

Я знаю, що плакатиму, перечитуючи це. Але нехай.

З любов'ю,

Стефані.

10

Блог Стефані

(посилання на запис)

Друзі назавжди

Що заважає нам, мамам, ставати справжніми друзями? Нас дратують інші мами через те, що ми завжди заводимося, говорячи про своїх дітей так, ніби у нас більше немає власних потреб, надій та бажань? Або ж ми просто весь час змагаємося одна з одною? Як ми можемо дружити з кимось, хто каже, що їхнє дев'ятимісячне маля вже ходить, якщо наше ще й повзати не почало?

Я не брехатиму про те, як самотньо мені було сидіти вдома й піклуватися про сина. До Майлзового народження ми мешкали в місті. Я писала статті для жіночого журналу про нові тенденції моди на меблі та декор, про корисні дрібниці для домашнього господарства, про секрети компактного зберігання речей, про виведення плям та інші такого штибу речі. Тепер, коли у мене є будинок, я не можу згадати жодної поради.

Мій чоловік був певен, що ростити дитину в місті не годиться. Він переконував мене, і я нарешті пристала на його пропозицію. І почала вважати, що мешкати в передмісті – власне, в селі – буде розвагою. Так, врешті-решт, і вийшло. Мій чоловік закохався у наш будинок тієї ж миті, щойно побачив його, хоча я спершу не усвідомлювала потенціалу. Але він знову мене переконав, і зараз мені навіть бракує слів, щоб пояснити, як я його люблю.

Період після переїзду був трохи шалений. Я забула, хто я. Єдине, чим переймалася, – бути супермамою і супердружиною. Я жила в жахитті з п'ятдесятих. Сама готувала всю їжу для малого, геть усю. Сама вигадувала для чоловіка вишукані вечері, які він не їв, тому що ввечері був надто стомлений або вже з'їв десь хорошу вечерю, тоді як я вдовольнялася залишками вчорашніх страв. І хоч я й намагалася його розуміти й бути терплячою, ми сварилися.

Щойно мій син трохи підріс, я записала його на всі можливі заняття й гуртки. Йога для повзунків. Танці для немовлят. Уроки плавання. Я робила це для того, щоб він учився, розважався й бавився з іншими дітьми. Але також хотіла познайомитися з іншими мамами, подружитися, знайти так само турботливих жінок, які переживають такі само суперечливі відчуття, у яких такі ж труднощі й радощі, як у мене.

Але з мамами з Коннектикуту мені ніколи не вдавалося налагодити зв'язок. У них була якась своя таємна мова, вони виставляли оборону й уподібнювалися стервозним дівчатам із коледжу. Коли я намагалася завести розмову, вони презирилися й хіба що очі не заковували. Слухали мене лише стільки, скільки вимагала ввічливість, а потім поверталися до своїх розмов.

Ось чому я почала вести цей блог – щоб достукатися до інших жінок, які відчуваються ізольованими, до мам усього світу, які стикаються з такими ж проблемами. Дехто з вас подумає: певно, це дивно, що мама, неспроможна завести друзів у реальному світі, веде блог, дає поради й ділиться враженнями із віртуальними друзями. Але думка про те, що не може бути такого, щоб я була єдиною людиною, яка відчувається самотньою і в якій немає друзів, допомогла мені подолати сумніви в собі.

Коли ти вдова, все, включаючи материнство, стає ще складнішим. Мій чоловік помер. Про нього перша моя думка,

коли я прокидаюся вранці, з думкою про нього я засинаю. Стоп, ні, не перша. Зранку завжди є кілька благословених митей, коли я забуваюсь і мені майже добре, аж доки не помічаю, що його половина ліжка – порожня.

Протягом кількох місяців після нещасного випадку я думала, що помру від горя, і можливо, таки втнула б якусь дурницю, нашкодила б собі чи скоїла щось інше, що неможливо змінити, якби поряд зі мною не було мого маленького хлопчика, який кидав мені рятувальний жилет своєї любові, утримуючи від того, щоб я пішла на дно.

Брат теж помер, тож я не могла покластися на нього. І це був геть інший різновид болю. Я стала експертом у тому, яким буває горе.

Моя мама померла невдовзі після батька. І я не хотіла закінчити, як вона: померти від того, що моє серце розбите. Мені не було з ким поговорити. Мої міські друзі й далі йшли своїм шляхом, і часом здавалося, вони зневажають мене за те, що я вийшла заміж і народила дитину, звила гніздечко й переїхала в передмістя.

У нашому містечку про нещасний випадок, що вбив мого чоловіка й брата, знали всі. Якби я з'їла все, що мені приносили: каструльки зі смаколиками, тарілки із сендвічами та пироги, які залишали на моєму ґанку, – то набрала б, певно, з п'ятдесят фунтів. Але потім прийшло якесь відчуження. Люди почали уникати мене, ніби трагедія заразна.

Я це пережила. Ведення блогу суттєво допомагало, як і чудові відгуки, які я отримувала від мам з усієї країни, а відтак і з усього світу, – відгуки від розумних, сміливих, об'єднаних жінок. Мені навіть написало декілька вдів, і онлайн ми виливали своє горе. І що робили матусі до того, як винайшли інтернет?

А згодом, за кілька місяців після того, як мій син пішов у підготовчий клас, я познайомилася з Емілі.

День був неприродно теплий, як на жовтень, але мжичило. Ми прийшли забрати дітей зі школи. Я забула парасольку й чекала під дощем, на відміну від інших мам, які не вилізли б з машини, якби якась хмарка загрожувала їхнім салонним укладкам. Емілі махнула мені, щоб я підійшла до неї – вона стояла під великим дубом, там, де завжди чекала на Нікі по п'ятницях. У неї була велика парасолька, більш ніж достатня, щоб ми обидві не змокли. Та парасолька була дуже незвичайна: прозорий пластик, а всередині якась рідина, в якій плавають щасливі жовті каченята.

Я бачила її там і раніше. Звернула на неї увагу, тому що вона завжди мала більш природний вигляд, ніж очікуєш від жінок у такому показово дорогому одязі.

Вона сказала, що її звать Е., а вже потім, що вона мама Н. Її син ходив до школи разом із моїм. Тож у нас одразу знайшлося щось спільне. Хлопці над цим попрацювали.

Вона дивилася просто на мене, не так, як ті мами, що відводять очі. І я відчувала, що вона мене бачить.

Я сказала:

– Може, мені слід написати в блог про те, як ми завжди забуваємо парасольку?

І бачила, що її зацікавило те, що я веду блог.

Вона запропонувала:

– Візьміть цю. Заберіть собі. Це єдиний екземпляр. Прототип. Мій бос дав франшизу на її виготовлення, а потім вона йому не сподобалася і він скасував замовлення.

– Не можу, – сказала я. – Тим паче, що вона унікальна.

– Будь ласка, – наполягла вона. – Візьміть. Слухайте... А ви зайняті сьогодні? Чому б вам не завітати до нас? Це недалеко. Хлопці погралися б. Я можу приготувати їм гарячого шоколаду. Вип'ємо по келиху вина. Мого чоловіка не буде вдома кілька годин.

Я поїхала за нею своєю машиною, кілька миль від школи. Її будинок був як з картинки в журналі, проте значно елегантніший і стильніший за будинки з того журналу, де колись працювала я. Старий великий будинок у георгіанському стилі, повний модерних меблів середини століття, вартих того, щоб стояти в музеї. На стінах були принти й картини відомих художників, таких як Алекс Кац.

Над камінною полицею висіло фото двох дівчат. Не скажу, хто автор тієї фотографії, тому що ніколи не називаю в блозі відомих імен. На мою думку, дивно було зробити таке зображення головним елементом вітальні. Але Е. пишалася ним, і воно було набагато цікавіше за все, що я бачила в нашому місті. Як на будинок, у якому живе маленька дитина, тут було страшенно охайно, ніби це був не дім, а декорація. Я видихнула з полегшенням, побачивши, що в кімнаті її сина такий же безлад, як і в кімнаті мого.

Е. розповіла, що це її прибиральниця М. підтримує все в такому доброму стані. Вона сказала, що не знає, що б робила без неї. Те, як Емілі прикрасила свій будинок, сподобалося б моєму покійному чоловіку. Кожен ніж, кожна виделка, кожен келих, кожен килимок, кожна серветка – усе вибране із розумом та турботою. Мене захоплюють такі люди. Як вони знають, що саме купити і як зробити свій будинок ідеальним? Мій чоловік робив цей вибір за нас, і я була рада віддати ініціативу в його руки. А моя мама й ліжка б застелила поліетиленом, якби ми з татом з неї не глузували.

Хлопці пішли грати. Ми відкоркували вино й почали розмову, яка освітлює всю нашу дружбу й досі.

Вона переїхала сюди рік тому. Її чоловік, британець, працює на Волл-стріт. До цього їхня родина жила у Верхньому Іст-Сайді. Але вона не могла зрозуміти інших мамусь, цих розмов біля пісочниці, постійних змагань щодо того, в кого більше грошей та кращий одяг і хто відпочивав на ексклюзивнішому

лижному курорті чи на Карибах. Вони з чоловіком сподівалися, що в передмісті життя їхнього сина буде спокійнішим та здоровішим. І мали рацію. Як мені видається.

Коли вона запитала про те, чим займався мій чоловік, то, лише глянувши на моє обличчя, ще до того, як я встигла вимовити бодай щось, сказала:

– О, пробачте!

Вона зрозуміла, що сталася якась трагедія, але переїхала сюди не так давно, щоб знати про нещасний випадок. Тож я зрозуміла, що у мене є шанс почати з чистого аркуша і є вибір, коли, де і що я хочу розповідати про свою родинну катастрофу.

Я розповіла Е. свою сумну історію напередодні Дня подяки, коли ми спостерігали, як діти вирізають картонних індичок і прикрашають їх паперовим пір'ям. Вона плакала над моєю втратою – то були сльози горя і співчуття. Сказала, що хотіла б запросити нас на День подяки, але вони вирішили скористатися канікулами Нікі, щоб відвідати матір її чоловіка в Англії.

– Нічого, – відповіла я. – Ми чекатимемо на вас тут.

Відтоді так усе й було. Я була в захваті від того, як багато Е. працює і примудряється бути чудовою мамою, гарною дружиною і вірним другом і як вона робить усе це не лише елегантно, але й шикарно. І я знаю, що вона у захваті від мого блогу. У мене не було такого друга з початкової школи. Лише деяким людям щастить отримати в дар дружбу, тож виходить, що нам обом пощастило. Ми закінчуємо речення одна за одну і сміємося над одними жартами. Нам обом подобаються фільми з Фредом Астером і Джинджер Роджерс. Я читаю чи, радше, намагаюся читати детективи, які вона так любить, якщо вони не надто страшні. Усе моє життя здається яскравішим. У мене з'явилося більше терпіння до себе та до сина, тому що я знаю, що є ще одна доросла людина, з якою я можу розділити щоденні стреси й перемоги.

Зовні ми дуже різні. У Е. стильна дорога стрижка. Моє волосся підстригає мила жіночка з передмістя, яка колись працювала в місті, але іноді між візитами до неї минає стільки часу, що я маю вигляд, ніби підстриглася сама. Е. носить дизайнерський одяг, навіть у вихідні. Тоді як я замовляю собі зручні речі – довгі спідниці й туніки – онлайн. Утім, під шаром усього цього, на глибшому рівні, ми з Е. дуже схожі.

Звісно, вона читає мій блог і багато хвалить мене за те, як я пишу. За хоробрість і щирість, із якими я ділюся враженнями від прекрасної пригоди під назвою «материнство». Я кажу їй таке, чого ніколи не казала навіть чоловікові. Це таке надзвичайне відчуття: випустити назовні те, що довго було закорковане всередині. Знати, що є хтось, хто зрозуміє і не засудить.

Те, що у мене поряд є такий друг, як Е., відновило мою віру в наші надможливості – наше вміння підтримувати одна одну. Ми можемо бути друзями. Справжніми.

І я хочу також присвятити цей блог моїй найкращій подрузі Е. Ось, Е., це для тебе.

З любов'ю,

Стефані

11

Стефані

Вставивши лінк на пост про те, як ми подружилися з Емілі, я намагалася його не перечитувати. Але не втрималася. І, як і боялася, він розчулив мене до сліз. Була одна річ, на яку я досі не звертала уваги, а тепер згадала. Пригадую, як Емілі сказала мені, що ота парасолька з жовтими каченятами, її подарунок, яку я тепер заховала в шафу, тому що таке нагадування про колишні дні було надто болісним, – унікальна. Але коли я прийшла до неї в гості того дня, то побачила в передпокої підставку для парасольок, на якій було з десяток таких само екземплярів. Це все було як витвір мистецтва. Звісно, тоді я нічого їй не сказала, адже ми щойно познайомилися. А потім про це забула. Але тепер я думаю. Я вже тоді погано розуміла її? Вона збрехала про парасольку? Та нащо була така брехня, яка впливля б, щойно я зайшла всередину? В будь-якому випадку, ця деталь мало мене хвилювала. Читаючи пост, я почувалася страшенно винною. Тому що починала – лише починала – відчувати щось до чоловіка Емілі.

Є такий період у стосунках, коли ти точно знаєш, що з цією людиною в тебе буде секс, хоча нічого ще не було. Усе довкола брунявіє бажанням. Усе довкола скидається на важкий туман, який лягає на шкіру в найвогкіший день літа. Особливо якщо сексу з цією людиною краще не мати з багатьох вагомих причин.

Напевне однією з проблем мого шлюбу було те, що в нас із чоловіком ніколи не було періоду отакого передчуття, яке лише підсилює бажання. Одного дня я розповім Майлзу, чому краще не займатися сексом на першому побаченні, як це зробили його мама й тато. Не вдаючись у подробиці.

Моє перше побачення з Девісом, власне, не було побаченням. То мало бути інтерв'ю. Ми зустрілися в кав'ярні у Трайбеці неподалік від

студії Девіса. Його фірма називалася «Девіс Кук Ворд», це було його ім'я – усі три слова. Його кар'єра в архітектурі та дизайні розвивалася неймовірно стрімко. Він робив проекти будинків для заможних людей, а «для душі» займався виготовленням гарних і доступних садових меблів із перероблених матеріалів. Про ці його меблі й мала вийти стаття в журналі, де я працювала. Ми випили кави, потім пообідали. А тоді пішли до його мансарди, де лишалися до наступного ранку, поки не настав час мені повернутися у свою квартиру в Іст-Віллідж, щоб перевдягтися і піти на роботу.

Мої стосунки із Девісом були комфортними. Нам було весело. Було легко. Та ніколи не було такого, щоб я відчувала, що помру, якщо він не буде моїм. Можливо, тому що він уже й так був моїм. Довге, в'язке, неперевершене очікування закінчилося, так і не розпочавшись.

Чи, можливо, проблема була в тому, що ці стосунки були безпечними. Може, мені потрібне було оце збудження від забороненості, табуйованості, від усвідомлення того, що я роблю те, що вважаю поганим.

Одного вечора Шон прийшов по Нікі й лишився на вечерю. Поки ми їли, почалася сильна гроза. Я запропонувала Шонові переночувати в кімнаті для гостей замість того, щоб повертатися додому в таку погоду. І він погодився.

Ми говорили, аж доки не втомилися так, що очі почали заплющуватися самі. Обмінялися вистражданим, але цнотливим поцілунком у щоку. Він пішов до своєї кімнати, я – до своєї. Опинившись у ліжку, я мусила констатувати, що сон як рукою зняло. Думати про нього вдома у темряві було майже як кохатися з ним. Мені було цікаво, чи він теж це робить – думає про мене. Знати, що він на відстані кількох кімнат, було майже як займатися сексом по телефону. Без телефону. Щоб не піти до його кімнати, я мусила ввімкнути самоконтроль на повну потужність. І все повторювала собі, що не буде нічого, що я не така, я не спатиму з чоловіком своєї зниклої найкращої подруги.

Я знала, що навіть якщо ми зможемо переспати так, щоб ніхто не дізнався, то почуватимемося такими винними, що, коли наступного разу до нас заявиться поліція, вони це помітять і можуть сприйняти як провину за злочин чи щось подібне. Я знала, що це дуже-дуже дивно, та все-таки...

Та все-таки ось воно: бажання, розлите в повітрі. Воно просочилося, попри впевненість, що ми із Шоном думаємо однаково: це ж найкраща подруга твоєї дружини, це ж чоловік твоєї найкращої подруги. Емілі любить нас і довіряє нам. Що ми за люди такі? Але той факт, що ми обоє відчуваємо провину й жагу і знаємо, що інший це теж відчуває, лише підсилює бажання і заплутує все ще дужче.

Нікі з Шоном тепер часто приходять на вечерю і засиджуються допізна. Нікі засинає в кімнаті Майлза, і Шон переносить його в машину й везе додому. Ми з Шоном лишаємося говорити й пити брендї, і попри всю сексуальну напругу – а може, завдяки їй – Шон відкривається мені. Він розповів про своє жахливе дитинство, про матір-британку – алкоголичку з вищого класу, яку його батько, викладач коледжу, покинув, зрадивши з колегою, коли Шонові було дванадцять, а вона опустила в реальному житті, але не у своїх амбіціях та ілюзіях щодо себе.

Я багато говорила про Девіса та Майлза. Але не згадувала про свій блог. Цікаво, що мені так хотілося, аби моїм блогом захоплювалася Емілі, але не хотілося, аби Шон навіть читав його. Я пишаюся тим, що пишу. Але не розповідаю, про що саме. Може, я просто не хочу, щоб Шон думав, що я одна з тих зациклених на дитині мамусь із лептопом. Він глузує з інших мам, які демонструють майже агресивну обізнаність і в яких завжди найновітніше обладнання для дітей. Він називає їх Капітан Мама. Я не хочу, щоб він вважав мене Капітаном Мамою. Можливо, мене хвилює те, що порівняння між мною та Емілі з її гламурною кар'єрою в індустрії моди буде не на мою користь.

Ми багато говоримо про Емілі. Він розповів про те, як вони познайомилися, про що – тепер мені видається це дивним – ніколи не згадувала Емілі, коли розповідала про своє життя. Зазвичай такими історіями діляться невдовзі після знайомства. Її фешн-компанія та його інвестиційна фірма робили спільний благодійний внесок на користь організації, яка допомагає постачати чисту воду жінкам в Африці. Вечеря відбувалася в Музеї природознавства, який, прикрашений квітами, свічками і кольоровою підсвіткою, мав страшенно романтичний вигляд. Емілі була представником людини, яка була представником людини, яка була представником її боса, Денніса Найлона. І коли Шон побачив її на подіумі у простій, але неймовірно прекрасній чорній сукні, й на великих екранах, розставлених довкола, було видно, як у неї на очах проступили сльози, коли вона говорила про благодійність і важке життя жінок, яким вони допомагали, він вирішив просто там і тієї ж миті, що одружиться з нею.

Мені легко було це зрозуміти. Я знала, як зворушливо плаче Емілі. Вона плакала при мені, жаліючи мене й мого чоловіка та мого брата. Згадка Шона про їхнє знайомство і період, коли вони зустрічалися, – одна з тих красивих історій, які б я хотіла розповідати про власне життя, про власне одруження.

Нам обом допомагає те, що ми говоримо про Емілі. Це дає надію, що вона досі жива і ми знайдемо її. І це послаблює напругу між нами, нагадуючи, що ми любимо саме її, а не одне одного.

Якось Шон сказав, що є кілька речей, яких я, напевне, не знаю про Емілі. Речей, які вона тримала в таємниці. Я затамувала подих, тому що досі вірила – навіть попри те, що вже було очевидно, що я помилялася, – буцімто знаю про неї все. Або майже все.

Виявилося, що в дитинстві вона потерпала від сексуальних домагань дідуса. Батьки ніколи цього не визнавали, що було однією з причин відчуження між нею й ними. Також (можливо, в результаті цього) у неї були проблеми з алкоголем, коли їй було двадцять з гаком, і ще коротка історія вживання знеболювальних препаратів та

«Ксанаксу» – місяць вона була на реабілітації, але відтоді вже нічого не вживала.

Я була шокована, але не власне інформацією, а тим, що вона не сказала цього мені. Йшлося про той період, який вона називала «скажені дні», – коли зробила тату? Чому ці травмуючі речі не вилізли в жодній із відвертих розмов? Я довіряла їй таємниці, про які не знав ніхто. Чому ж вона не довіряла мені?

При мені жодна з проблем, про які розповідав Шон, ніяк не проявлялася. Вона завжди пила з розумом, коли ми були разом. Люди, які були залежні від алкоголю, навіть подолавши цю залежність, зазвичай мають із ним дивні стосунки. А в Емілі їх не було. Одного разу, коли я в п'ятницю по обіді вже збиралася випити третій келих вина, подруга тактовно нагадала, що мені ще везти Майлза додому.

Але щодня ставало дедалі очевидніше: якщо Емілі не в біді і її не вбили, то вона лишила нас навмисне. Вона була не такою, як вважав Шон, і не такою, як вважала я.

Куди саме на захід вона їхала на тій машині? З ким збиралась побачитися? Чи був хтось у її минулому, про кого ми не знали? Чи вона зустріла когось нещодавно? Чи була у неї якась темна таємниця, якій потрібно було дати раду, якась незакінчена справа?

Я прочитала роман Патрісії Гайсміт, який Емілі лишила недочитаним, коли зникла. Він про чоловіка, який намагається вбити свого зятя, полюючи за ним у Римі й Венеції, тому що його донька вкоротила собі віку, і саме на зятя він покладає за це провину. Ніхто не знає насправді, чому дівчина себе вбила, хоча зять і має певні аргументи, які нічого не пояснюють. Щось про те, як вона любить або ненавидить секс і що вона занадто романтична, аби жити в реальному світі. Я нічого не розуміла – зрештою, хоч і було відомо, що чоловік у скорботі й не винен, та іноді я все-таки виправдовувала тестя за те, що він плекає вогник свого смертельного гніву. Я думала, чи не була книжка посланням від

Емілі, натяком на те, що вона планує скоїти самогубство і ніхто ніколи не дізнається чому.

У такому випадку лишається тільки чекати, коли знайдуть тіло. У романі Гайсміт тесть-убивця побоюється, що тіло зять винесе на берег каналу. Але молода дружина, яка вбила себе, зробила це у ванній. Є тіло й кров – немає питань щодо того, що сталося. Але у випадку з Емілі таємниці приводять до таємниць, запитання породжують нові запитання.

Я думаю про Шона увесь час. Фарбуюся і вдягаю найзвабливіший одяг (але так, щоб це не надто впадало в очі) щоразу, коли вони з Нікі приходять до нас. Я часто пропоную забрати Нікі – офіційно для того, щоб Шон міг попрацювати, але насправді, щоб мати привід побачитися з ним. Мені подобається його шарм, його уважність, його природний відкритий сміх. У мене слабкість на чоловіків із гарною усмішкою.

Шон почав залишатися на вечерю частіше. Я вже знаю, яка їжа подобається йому більше. Стейки та ростбіфи. Воно й зрозуміло, він же британець. Я навчилася готувати їх так, як йому подобається. Добре просмаженими. Майлз був щасливий як ніколи, коли я припинила вмовляти його їсти вегетаріанську їжу.

Я вперше їла червоне м'ясо, відколи Кріс та Девіс загинули. І вражена (і трохи й розчарована в собі) тим, що мені досі дуже подобається цей насичений, солонуватий, соковитий кров'янистий смак. Тепер він у мене асоціюється з Шоном. Почуваюся так, ніби ми вампіри в сексуальних телесеріалах, де показані крупним планом на весь екран безсмертні з іклами та ідеальними тілами займаються коханням.

Свого часу я припинила їсти м'ясо з приватних та етичних причин, але навряд чи мені нарахують додаткові бали за те, яка я гуманна до тварин при тому, що негуманна до людей: хочу переспати з чоловіком найкращої подруги.

Я ніколи не зможу написати про це в блозі. Ніколи. Інші мами ніколи мені не пробачать. Треба, щоб вони вважали мене

турботливою матусею, яка не скривдить тварину заради себе, але не така жорстка в переконаннях, щоб не приготувати гамбургерів, знаючи, що всі діти їх їстимуть. Якось із мам, можливо, й засудить мене за те, що я більше не вегетаріанка. Але вони не пробачать мені, якщо дізнаються, що я засинаю із сексуальними фантазіями про чоловіка своєї подруги. Довідавшись, яка я жахлива людина, вони винагородять мене шквалом сповнених люті повідомлень, на які я заслуговуватиму. А коли заряд їхньої злості вичахне, вони просто припинять читати мій блог.

У більшості випадків ми із Шоном п'ємо за вечерею вино. Я почала купувати хороше вино, найкраще, яке можу собі дозволити, тому що воно надає усьому відтінок елегантності та ніжності. Якби я й сумнівалася в словах Шона щодо залежності Емілі від алкоголю, то достатньо було б побачити, як уважно він спостерігає за мною щоразу, коли я п'ю. Я відпиваю маленькими ковтками і завжди трохи залишаю в келиху. Невже підсвідомо хочу показати йому, що життя зі мною буде кращим, ніж з Емілі?

Зазвичай Шон допомагає мені мити посуд. Кухня тоді вся в парі, й затуманені вікна ховають нас від навколишнього світу, створюючи таємний закуток, де ми відчуваємося безпечно, відрізнаними від усього та всіх, захищеними. Я ніколи не думала, що в митті посуду може бути стільки сексу.

Іноді напруження просто нестерпне. У такі вечори Шон забирає Нікі до вечері та їде додому, виправдовуючись тим, що вчиться готувати, – але підозрюю, що вони купують піцу по дорозі, – а я рада взяти тайм-аут. Таке полегшення – побути вдвох із Майлзом і спокійно поїсти.

Майлзу, здається, подобається його нове життя. Йому весело проводити час із татом Нікі, тож, урешті-решт, я думаю, що це добре, коли поряд із ним вдома є чоловік – образ батька, хай навіть батька найкращого друга.

Коли Майлз був немовлям, я постійна вдивлялася йому в очі, але з п'ятирічною дитиною такі штуки вже не проходять. Тож я почала

розглядати Майлза, коли він спить, і впевнювалась у тому, який він схожий (як усі кажуть) на мене. Щоправда, вони не кажуть, що він у мільйон разів гарніший за мене.

Отак моя симпатія до Шона стає однією з таємниць, про які я не можу сказати нікому. Часом, коли я сумую за Емілі, то думаю, що могла б їй сказати.

Але відтак розумію, що вона була б останньою людиною, якій би я зізналася в тому, як божеволію від її чоловіка.

Від цього я почуваюся ще самотнішою, мені ще дужче хочеться побачити Шона. І Емілі. Замкнене коло – здається, це так називається. Хоча, щиро кажучи, що дужче я прагну побачити Шона, то тьмянішим стає бажання побачити Емілі.

Одного разу, коли Шон залишив свій айпод у мене на кухонній стійці, я проглянула список найчастіше відтворюваних треків і купила диски з його улюбленою музикою – переважно Бах і «Вайт Страйпз» та олдскульні британські гурти на кшталт «Клеш», – попри те, що мої музичні смаки зводяться до Ані Дифранко та Вітні Г'юстон. Коли вони з Нікі в мене, я вмикаю їхню музику, а не свою. Діти засинають у кімнаті Майлза, а ми запоем дивимося серіали типу «Пуститися берега». Шон уже переглянув усі п'ять сезонів, але хоче, щоб я подивилася їх разом з ним. Досі я вважала такі фільми занадто жорстокими, але мені приємно, що він хоче поділитися зі мною речами, які його хвилюють.

Шон розповідав мені, що, коли ріс у Великій Британії, його увлечення про Сполучені Штати формувалися фільмами Чарльза Бронсона та телепрограмами на кшталт «Шоу 70-х». І йому цікаво, чи досі в інших країнах є схожі на нього діти, які вважають, що Америка – це Дикий Захід, заселений викладачами коледжів, які готують метамфетаміни в кемперах і вбивають мексиканських наркобаронів. Я уважно дивлюся на нього, вся перетворившись на слух. Мені справді цікаво. Здається, він оповідає найцікавіше з того, що я колись чула.

Коли він сказав, що вже бачив цей серіал, я намагалася не уявляти, як він дивився його з Емілі. І намагаюся не уявляти, як Шон казав їй те саме, що каже мені. Не гадати, чи здавалося їй те, що він каже, настільки ж цікавим. Емілі читала книги, Шон дивився телевізор. Я намагаюся не думати про її скарги на те, що з ним вона почувається тупою. Волію сконцентруватися на факті, що він хоче, аби я подивилася цей серіал. Я почала вважати, що важливіша для нього, ніж просто друг, подруга дружини чи мама найкращого друга його сина.

Часом я намагаюся не думати про Емілі – але інколи волію думати лише про неї, ніби це може подіяти якось магічно. Одного дня вона просто знайдеться і все стане на свої місця. Окрім того, що я, можливо, закохалася в її чоловіка.

Усе це не допомагає мені краще ставитися до себе, але робить мене навдивовижу щасливою. Ніби я ходжу довкола власної хмаринки або плаваю у власному маленькому басейні тепла, світла й затишку, хоча наближається зима і погода жахлива.

Я не знаю, що з усього цього найгірше. Напевне, зрада. Хоча ні – мабуть, найдужче мені соромно за те, що я зробила із сина маленького шпигуна. Коли Майлз приходить додому від Нікі, я питаю, ніби між іншим, чи тато Нікі щось про мене казав. Чи Елісон ще працює на них? Чи у нього дружні стосунки з татком Нікі? Чи багато Шон розмовляє по телефону?

Майлз каже, що він більше не бачив Елісон. Гадає, що вона більше не няня Нікі, тому що його тато постійно вдома відтоді, як мама зникла.

Бідний Майлз.

Одного вечора, вкладаючи його в ліжко, я спитала:

– Любий, ти хочеш поговорити про маму Нікі? Про те, що ти відчуваєш...

– Ні, дякую, – сказав він. – Мене це просто засмучує. Всі сумують. Особливо Нікі.

Мої очі наповнилися слізьми, і я була рада, що світло нічника надто тьмяне, щоб він це побачив.

Я сказала:

– Ми всі дуже-дуже сумуємо. Але сум – теж частина життя. Часом його не можна уникнути.

– Я знаю, мам, – відповів мій мудрий хороший хлопчик.

А потім він швидко заснув.

Одного вечора, коли ми з Майлзом вечеряли вдвох, він сказав:

– Учора ввечері, коли я був у Нікі, його тато говорив про тебе.

– І що він сказав? – запитала я, намагаючись не видати надмірної цікавості.

– Він сказав, що мені пощастило, що в мене така гарна і добра мама.

– І все? Тато Нікі більше нічого не говорив?

– Ні, більше нічого, – відповів Майлз.

Не так і багато – гарний комплімент, але не той, який я хотіла б почути, – та я й цьому зраділа. Шон хотів поговорити про мене, це факт – він розмовляв про мене з моїм сином. Думав про мене, коли мене не було поряд.

Я почувалася так, ніби зрадила всіх. Найбільше Емілі, але й себе також.

Але ж ми з Шоном ще нічого не зробили! А я вже відчуваюся винною. Якщо це не свідчить про те, що у мене є сумління, то про що тоді взагалі свідчить? Я вже писала в блог про те, як жінок загалом, і особливо мам, часто змушують почуватися винними, – але тепер, як і раніше, мені здається, що є моменти, коли ми все-таки маємо почуватися винними. Принаймні я маю.

Ще одна причина, з якої я відчуваюся винною, – це те, що я ніколи так божевільно, пристрасно, шалено не хотіла свого чоловіка. Секс із Девісом був гарний. Не надзвичайний. Але якраз такий, як я хотіла. І Девіс був таким, як я хотіла, – справді хорошим хлопцем. У мене були складні часи. Такому хорошому хлопцеві, як Девіс, не варто було знати про мої колишні проблеми, тож я ніколи не намагалася

йому про них розповісти. Поряд з ним було комфортно. Тоді я собі думала: «Це як повертатися додому». Ось так людина має почуватися вдома. Коли я була поряд із Девісом, багато моїх нерозв'язаних питань щодо майбутнього розв'язувалися. Чи принаймні я вважала так тоді.

Я завагітніла Майлзом випадково. Як і всі, правда ж? Думаю, це сталося після весілля, значно романтичнішого за наше.

Ми з Девісом розписалися під час його робочої перерви. Його асистенти Еван та Аніта були нашими свідками, а потім ми пішли обідати в найкращу пельменну в Чайна-тауні. Девіс знався на таких речах – де скуштувати найкращих пельменів.

Ми були дуже горді собою – тим, як стильно й круто ми одружилися, ось так легковажно, без підготовки, ніби це не така вже й серйозна подія. Просто один із днів. Але невдовзі Еван та Аніта влаштували велике весілля під відкритим небом у маєтку в окрузі Дачесс. Під аркою з білих троянд, ну луці, що розтягнулася аж до ріки Гудзон.

То було так чудово, що я почувалася ошуканою. Ніби ми самі себе ошукали, не подбавши про те, про що слід було подбати. Мені було цікаво, чи відчуває те саме Девіс. Навіть якби він теж шкодував, то покепкував би з мене, якби я запитала. Я не могла без заздрощів дивитися на стіл, завалений подарунками. Все, що отримали ми з Девісом, – чек на тисячу доларів від його матері. Хоча, якби ми отримали всі ті подарунки, Девіс наполог би на тому, щоб я повернула їх, аби він міг вибрати речі на свій смак.

На весіллі ми напилися, і в нас був найкращий секс у житті. Я майже впевнена, що ми зачали Майлза тієї ночі – радше щоб показати, що ми на крок випереджаємо молодят, ніж тому, що справді хотіли дитину.

Як я помилялася в тому, що не хотіла дитини всією душею! Я полюбила Майлза, щойно він народився. І Девіс його полюбив. То було так, ніби ми троє любимо одне одного до нестями.

Невдовзі після цього Девіс перевіз нас у Коннектикут і працював здебільшого вдома, за винятком зустрічей у місті та подорожей по країні. Він відреставрував наш будинок і спроектував прекрасну світлу прибудову. Будинок був майже готовий – усе, крім горища в старій частині, – коли Девіс із моїм братом загинули в автокатастрофі.

Шон зовсім не схожий на Девіса. Він темноволосий, високий, прямий та мускулястий. Девіс був світловолосий і худий як жердина. Але часом, коли я заходжу на кухню, а Шон стоїть біля вікна, мені на мить здається, що то Девіс. Я завжди щаслива його бачити. Але коли усвідомлюю, що це Шон, то стаю ще щасливішою. Подобається вам це чи ні, але це факт.

Але, вочевидь, у мене є сумніви. Сумніви щодо Шона, сумніви, чи довірюсь я колись іншій живій душі. Сумніви щодо того, хто він, що знає про зникнення Емілі й чи знає щось таке, чого не каже.

Розмірковую над тим, чи кожна закохана жінка має сумніви. Я ніколи не сумнівалася в Девісі – а в нього я була закохана чи просто так вважала. Знаю, що деякі жінки закохуються в ув'язнених убивць, але я не така. Я маю захищати сина. Я не тупа. Єдина поміркована стратегія – постійно запитувати себе, чи є щонайменша можливість того, що Шон причетний до зникнення Емілі.

Я тримаю марку в блозі та в спілкуванні з поліцією і зі світом загалом, а ще пишаюся тим, що не перетворююся на таку собі закохану жінку, яка не придивлятиметься до Шона надто уважно і не зверне уваги, якщо якась несвідома дрібниця видаватиметься, скажімо так... дивною. Коли ми розмовляємо про Емілі, я вдивляюся в його обличчя, шукаючи ознаки роздратування, каяття, провини, будь-які сигнали тривоги. Та навіть коли він розповідав про її проблеми – алкоголь, пігулки, відчуження від батьків, – у його голосі ніколи не було нічого, окрім любові та суму через те, що вона зникла.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

ВОНА ДОВІРИЛА ТОБІ СВОГО СИНА.
ЩО, ЯК ВОНА НЕ ПОВЕРНЕТЬСЯ?

ДАРСІ БЕЛЛ

ПРОСТА ПОСЛУГА

